

מאת דן גורדון על פי סרט של MGM סיפור מאת בארי מור
תסריט מאת רונאלד באס ובארי מורו תרגום שלומי מושקוביץ בימוי דפנה זילברג

איש הגשם

דן שפירא דביר בנדק

ירדן ניקפהמה הלנה ירלובה אבי טרמין נעם ברט

תפאורה: שני טור * תלבשות: ארנה ברנט שמעוני * מוזיקה: דניאל סלומון * תנועה: עומר זימרי
* תאורה: מתן פרמינגר * ע' במאית: רותי גפן

Produced by special arrangement with MGM ON STAGE

תוכן עניינים

על המחזה

ראיון עם דפנה זילברג שוחחה: ורדית שלפי

הסרט "איש הגשם"

ראיון עם דן גורדון שוחחה: דפי ויטלה

איש הגשם בתיאטרון

ריימונד ואני | דביר בנדק

תסמונת סוואנטס

שיחה עם עלמה שילון, שוחחה: דפי ויטלה

עמדות וסטיגמה עצמית של אנשים עם מוגבלויות מאת בנימין הוזמי - בית איזי שפירא

המוזיקה בהצגה דניאל סלומון

ראיון עם עידו רז

עמותת יוניסטרים

ביואיך ריבירה

היוצרים

משתתפים

Crew and Cast

ABOUT THE PLAY

הקאמרי

צוות ושחקנים

איש הגשם

מאת: דן גורדון על פי סרט של MGM

סיפור: בארי מורו תסריט: רונאלד באס ובארי מורו תרגום: שלומי מושקוביץ

בימוי דפנה זילברג

עיצוב תפאורה שני טור

ע. מעצבת תפאורה נגה פתר גל עיצוב תלבושות ארנה ברנט שמעוני מוזיקה דניאל סלומון

עיצוב תאורה מתן פרמינגר תנועה עומר זימרי

עוזרת במאית רותי גפן

הפקה עדי פולק

משתתפים:

דביר בנדק ריימונד

דן שפיר א צ'ארלי

ירדן ניקפהמ ה ג'ני

הלנה ירלוב ה ד"ר ברונר

אבי טרמין ע"וד מוני, דייב האח, שוטר,

ד"ר מרקסטון

נעם ברט לוס, בטי המלצרית, איריס

ניצבים: יונתן דהאן, אור שמריהו

צוות תפעול במה בהצגה זו:

מנהלי ההצגה הלית זיו-הדס-פארי, אסף פרידמן

מנהל הבמה שחר מלינה

מפעיל התאורה שגיא חלבה

מפעילי הסאונד נאור איז'ק

הלבשה רוני קונפינו, סנדרה פרוסטבי אביזרים רותי לוי, אלינה רזניק

איפור מיכל שביט, נטשה אוסמולבסקי, אירנה סגל, מרינה נודל, אולגה מטאיסן, בן גולדברג

מחלקת הייצור להצגה זו:

מנהל ייצור אמיר עבודי

תלבושות ומתפרה הדס אבנרי מנהלת, אביב רון, סבטלנה גוסייב, לנה קלמיקוב

עיצוב אביזרים אורלי שנברגר מנהלת טל וייס, רועי עקאב, מיה בבילה

אחראית מחלקת איפור ופאות ומאפרת מיכל שביט-טל

תפירת פאות נטשה אוסמולבסקי, אירה סגל, מרינה נודל

בניית התפאורה מוטי עמר - סדנת התיאטרון

עריכת התוכנייה דפי ויטלה בן בסט עיצוב התוכנייה סטודיו שי חיון עורך לשוני ארנון רוזנטל

צילום השער אוהד רומנו

עיצוב פוסטר שיין הורוביץ

צילום הצגה כפיר בולוטין

תודות: מרכז תעסוקה בית אקשטיין

ד"ר ליאון בלוסטוקי, מומחה באורתודונטיה, על הכנת הפלטה, עידית טפרסון

הצגה ראשונה 30.06.2023 משך ההצגה שעה וארבעים דקות

על המחזה

קומדיה נוגעת ללב, ע"פ הסרט זוכה האוסקר.

אביו של צ'ארלי מת והדבר היחיד שהוא מוריש לו זה... מכונית משומשת.

בחיפושיו אחרי כספי הירושה האבודים, צ'ארלי מגלה להפתעתו שיש לו אח גדול על הספקטרום האוטיסטי בשם ריימונד, ושכל כספו של האב עבר למוסד שבו שוהה האח. צ'ארלי, שזקוק באופן נואש לכסף כדי להציל את העסק שלו מפשיטת רגל, מחליט לחטוף את ריימונד וכך לזכות בכספי הירושה. שני האחים יוצאים למסע רב תהפוכות, שבמהלכו הם לומדים להכיר זה את זה. מחזה אנושי, מצחיק ומרגש, על הצרכים המיוחדים של כל אחד מאיתנו.

איש הגשם. חבר דמיוני כזה שילדים ממציאים? אז לשלי קראו ריינמן. הוא היה שר לי ואני הייתי מתכרבל מתחת לפוך ונרדם"

(צ'ארלי, מתוך המחזה)

"זה לא סיפור על אוטיסט, אלא על מפגש בין שניים שמייצגים שני קצוות ועל השינוי שהם עוברים בתוצאה מהמפגש"
ראיון עם דפנה זילברג שוחחה: ורדית שלפי

למה בחרת לביים את המחזה?

גלעד קמחי, המנהל האמנותי, הציע לי את המחזה. ראיתי את הסרט כשהייתי נערה, אבל לא הכרתי את המחזה. קראתי אותו בנשימה עצורה. מייד הוא התחבר אצלי לסיפור של אח שלי, שהתאבד לפני עשר שנים בגלל מחלת נפש. הוא היה האח השברירי ואני גדלתי בתור האחות "החזקה", כך שאני מכירה מקרוב את נושא ההתמודדות עם חריגות. התרגשתי גם מהאופן שבו המחזה מטפל בנושא הקשר בין שני אחים. אני נשארתי בלי אח ואני רואה אצל הילדים שלי כמה קשר של אחים הוא משמעותי. יש משפט יפה שצ'ארלי אומר על ריימונד: "רק הוא זוכר את מה שאני זוכר". זאת שותפות גורל וזיכרון משותף שאין לו תחליף. לכאורה, זה מחזה מאוד גברי, כי במרכזו שני גברים שמה שמחבר ביניהם הוא כלי רכב. אבל זאת גבריות מאוד רגישה ועדינה ומלאת לב, וברגע שהם מצליחים להגיע אליה, מגיע גם הקתרזיס של המחזה. עניין אותי גם לבחון דרך המחזה את המושג "נורמליות", שאני אישית מטילה בו ספק גדול. הנורמליות היא לא שאיפה עבורי, ואני לא חושבת שבאמת קיים מישהו "נורמלי".

הסרט מאוד מפורסם, וגם המחזה עלה בארץ ובעולם פעמים רבות. למה להעלות שוב?

יש פה סיפור מאוד חזק, ששואב אותך פנימה בלי יכולת להתנגד. אני מחשיבה את עצמי כקוראת מאוד ביקורתית, וברגע שהתיישבתי לקרוא את המחזה, התאהבתי. כמובן שהאתגר היה לתת למחזה את הטוויסט האישי שלי. ניסיתי ליצור גרסה בימתית, שלבמה עצמה ולתיאטרון יש בה נוכחות ומקום. סוג של תיאטרון מודע לעצמו. הבמה מאוד מינימליסטית, בלי תפאורות ענק וסטים, ואת הלוקיישנים המתחלפים אנחנו מביאים באמצעים תיאטרוניים ומשחקיים. בתפיסה שלי, כל הדמויות במחזה הן בעלות צרכים מיוחדים, כולל השוטר והמלצרית. הבחירה לעצב את הדמויות כטיפוסי קצה, שהם טיפה off, היא ההתבוננות האישית שלי שאני מביאה למחזה. פעם נושא האוטיזם היה מושקע, כיום הוא נמצא במרכז של המון סרטים וסדרות. כך שהקהל שולט בנושא ומכיר אותו. לכן בחרתי להתמקד בקשר האנושי בין שני האחים ופחות בסנסציה של האוטיזם והחריגות. חוץ מזה, יש דור שלם שלא מכיר את הסרט וגם לא את המחזה, ומאוד ירגש אותי לפגוש אותו באולם.

עד כמה הסרט היה נוכח בחזרות?

מן הסתם, כל השחקנים והיוצרים צפו בו. זה סרט אייקוני ואי אפשר להתעלם ממנו, אבל ברור שלא ניסינו לחקות את דסטין הופמן וטום קרוז. הסרט היה עבורנו נקודת התייחסות, בדרך כלל בחרנו לעשות משהו שונה שמתאים יותר לבמה, למעט הומאז'ים קטנים ומכוונים. בשבילי, לראות

יצירות שנוגעות למחזה שאני מביימת, לא מכבה או סוגר אותי. אני אוהבת לספוג כמה שיותר כחלק מתהליך הבימוי ולבסוף למצוא את הקול האישי שלי.

איך עבדת עם דביר בנדק על הלקות של ריימונד?

במסגרת התחקיר, שוחחתי והתייעצתי עם השחקנית עידית טפרסון, שהיא אימא לילד אוטיסט. נפגשנו גם עם הבן של עידית וגם עם בחור אוטיסט נוסף בן 30 בתפקוד גבוה. בנוסף, נסענו כל הקאסט למרכז תעסוקה לאוטיסטים. לקחנו מהתחקיר כמה אפיונים פיזיים, בעיקר בתנועות הידיים, הליכה, קשר עין, אבל עיקר העבודה היה על הפעולה המשחקית. מהשיחות הרבות שניהלתי הבנתי, שהטקסים הכפיייתיים אצל אוטיסטים נובעים מחרדה. ריימונד לא מתכוון לשגע את צ'ארלי, הוא באמת נכנס ללחץ כשהסירופ מייפל שלו לא על השולחן. והוא חייב, פשוט חייב, ללבוש רק את התחתונים שנקנו בחנות הקבועה בקיימארק סינסינטי. מדובר במצוקה אמיתית והמשימה שלנו בחזרות הייתה להתחבר אליה. אנחנו לא מנסים לקשט או "להראות" אוטיסט, אלא להיכנס לעור ולנשמה שלו.

הבחירה במחזה מסע, שמתרחש ברובו בדרכים, אתגרה אותך בימתית?

אני מאוד אוהבת סיפורי מסע וזאת עוד אחת מהסיבות שבגללן בחרתי במחזה. אבל, כן, זה בהחלט אילץ אותי ואת שני טור, המעצבת, להשקיע הרבה מאוד מחשבה בפיצוח השפה הבימתית. היה לנו ברור שאנחנו רוצות שיהיה ייצוג למכונית, גם אם מינימלי. בחרנו במושב אדום שמתפצל לשניים. שני האחים יושבים עליו יחד, זה לצד זה, וכשהיחסים ביניהם מתוחים המושבים מתרחקים. בחרנו לייצג את הלוקיישנים הרבים שהאחים מגיעים אליהם באמצעות שלטי ניאון: מוטל, דיינר, שדה התעופה וכו'. שני האחים רוב הזמן עם תיקים וניכר שהם בדרכים. מעבר לכך, ריימונד כל הזמן מדגיש את חוסר הנוחות שלו מהארעיות של המקומות שהם נמצאים בהם. הוא מתלונן שהמיטה שלו לא במקום הקבוע, שהוא בלי הספרים שלו, וכו'. צ'ארלי מנסה להפוך כל לוקיישן כזה למקום נעים עבור ריימונד, אבל בחוסר הצלחה, או בהצלחה חלקית. כל הנוכחות של ריימונד משדרת "אני לא בבית".

את חושבת שהמחזה עושה שירות טוב לאוכלוסיית האוטיסטים?

המחזה והסרט לא היו הופכים לכל כך אייקוניים, אם הם לא היו מעוררים חמלה והזדהות. אני יכולה לומר שמאוד הקפדנו בתהליך החזרות לעשות עבודה מעמיקה ולבנות דמות מדויקת של אוטיסט אנושי ונוגע ללב. אבל החשוב הוא, שמבחינתי זה לא סיפור על אוטיסט, אלא על מפגש בין שניים שמייצגים שני קצוות ועל השינוי שהם עוברים כתוצאה מהמפגש. צ'ארלי הוא הוורקהוליק הציני והאינטרסנט, שרק כוח וכסף מעניינים אותו; הוא רץ קדימה ואין לו זמן לחלשים, והוא לא יעצור בצד כשהוא יראה אדם בביסא גלגלים או הומלס. פתאום הוא פוגש מישהו שלא מסוגל להיות "כמו כולם" ומכריח אותו לראות אותו. זה סוג של משל חברתי, כי כולנו הרבה פעמים צ'ארלים". המחזה הוא כמו הזמנה להאט את הקצב ולהסתכל לצדדים.

ואת חושבת שגם אנחנו, "הצ'ארלים" שצופים בהצגה, נעבור את התהליך שצ'ארלי עובר?
אני מקווה שכן. ולא כי אנחנו עושים טובה למישהו, אלא משום שכשאתה לא עוצר לרגע, אתה לא
נותן מקום לצדדים הרכים והפגיעים בעצמך. גם צ'ארלי זקוק לחיבוק.

ומה השינוי שעובר ריימונד?

אם צ'ארלי בהצגה הוא איש הפח שיוצא למסע למצוא את הלב שלו, אז ריימונד הוא כמו האריה
הפחדן שמחפש את האומץ שלו ולאט-לאט הוא מתחיל לעשות צעדים ממש אמיצים. הוא ישן
במלונות, אוכל מזון שהוא לא רגיל לאכול ולובש בגדים שהוא לא רגיל ללבוש. וביחס ישיר, גם רמות
החרדה שלו יורדות.

לסיום, מה לדעתך יקרה לשני האחים אחרי רדת המסך?

ברור שהם ימשיכו להיות בקשר. צ'ארלי יבוא באופן קבוע לבקר את ריימונד במוסד, כי גם הוא זקוק
לקשר עם האח שלו. אני מאמינה שריימונד יהפוך להיות אדם יותר גמיש וקצת יותר פתוח, וצ'ארלי
שהיה סמל לגבריות מדחיקה, יהפוך לאדם עגול ושלם. אני מאחלת לכל הגברים בחיי, מגיל 6 עד
80 להיות קשובים ללב שלהם. רגישות היא לא חולשה.

הסרט "איש הגשם"

איש הגשם הוא סרט דרמה משנת 1988, בכיכובם של טום קרוז ודסטין הופמן. דמות גיבור הסרט מבוססת על דמותו של קים פיק.

קים פיק נולד בסולט לייק סיטי שביוטה. אביו, פראן פיק, ליווה אותו מלידתו, וגם לאחר שאובחן כאוטיסט המשיך קים לחיות עם אביו. בשנת 1984 פגש התסריטאי בארי מורו את קים פיק והחליט בהשראת דמותו לכתוב תסריט. בין יכולותיו של פיק ניתן למנות זיכרון כל דף ספר שקרא לאחר קריאה אחת בלבד, ואף הקריאה עצמה התבצעה על שני העמודים בו זמנית. פיק היה גם עורך הרצאות בהן היה מסביר על מחלתו ומדגים את יכולתו הפנומנלית. לצד זאת, הוא סבל מקשיים בתפקוד יום יומי. פיק נפטר בגיל 58 בשנת 2009

הסרט "איש הגשם" זכה בארבעה פרסי אוסקר: הסרט הטוב ביותר, השחקן הטוב ביותר (דסטין הופמן), הבמאי הטוב ביותר (בארי לווינסון) והתסריט המקורי הטוב ביותר (רונאלד באס ובארי מונרו), וכן בפרס דוב הזהב.

שלושים שנה כמעט אחרי שיצא, תומר קמרלינג חזר ל"איש הגשם" האייקוני וגילה דברים חדשים שהפתיעו אפילו את האיש שיוזע כל שורה בתסריט בעל פה.

הפרמיירה שלו נערכה בניו יורק ב-12.12.88 אם נולדתם מאוחר מדי בשביל לתפוס את "איש הגשם" בזמן אמת או שסתם פסחתם עליו, אז צ'רלי (טום קרוז) וריימונד (דסטין הופמן) הם אחים שהופרדו בילדותם. צ'רלי גדל להיות דושבג, סוחר מכוניות חלקלק וחסר מצפון שאפילו חברתו סוזנה (ולריה גוליני) לא מסוגלת לסבול את הציניות שלו. צ'רלי לא מודע כלל לקיומו של אחיו הבכור, שבשעתו הוגדר כ"אוטיסט מלומד" ובמונחים מודרניים הוא גבר עם אוטיזם קלאסי ועם תסמונת סוואנט, שמעניקה לו יכולות יוצאות דופן בכל הנוגע לזיכרון חזותי. פטירת אביהם של האחים, שמוריש את כל הונו דווקא לאח שלא יכול להשתמש בו מפני שהוא חוסה במוסד וממילא לא מבין את המשמעות והערך של

כסף, מייצרת קשר מאוחר ביניהם. איש הגשם" הוא סרט מסע: צ'רלי חוטף את ריימונד מהמוסד ויוצא איתו לדרכים תוך דרישה ממנהלי המוסד להעביר לו מחצית מ-3 מיליון הדולרים של הירושה. אחרי הכל, העסק המפוקפק שלו עומד לקרוס והוא מאמין שזאת ההזדמנות האחרונה להציל אותו. אבל אז קורה מה שקורה בסרטי מסע; דווקא מתוך קשיי התקשורת, ולאחר סדרת משברים שנגרמת בחלקה מהגישה המסריחה של צ'רלי ובחלקה מהאוטיזם של ריימונד, האחים המופרדים מוצאים

דרך להתחבר. אם הייתם שואלים אותי על מה הסרט הזה, אני מניח שעד לטיסה המדוברת הייתי אומר משהו כמו זה על שני אחים, אחד מהם עם אוטיזם, שמעולם לא באמת הכירו ומגלים אחד את השני כבגירים". לא סביר שהייתי מתלבט בכלל; זה סרט שצפיתי בו לפחות עשר פעמים בשנות ה-80, שתמיד אהבתי, ושאני זוכר עד לרמת המשפט והשוט. רק מול המסך של בריטיש איירווייז הבנתי שהתקציר שהיה לי בראש הוא בכלל, לגמרי, לחלוטין לא נכון. זה לא על ההסתגלות ההדדית של אדם מן השורה ואחיו שנמצא על הספקטרום; זה על שני גברים עם קשיים בהבעת רגשות שמקבלים הזדמנות לחיבור אמוציונלי אמיתי. במובן הזה, נכון יותר לומר ששני גיבורי איש הגשם" ממוקמים על הספקטרום (ובמובן מסוים יש גם ספקטרומיסט שלישי, מפני שהאב כפי שהוא נחוה מצוואתו ומהזיכרונות של בניו היה מקרה

קיצון של עצירות רגשית). תמיד אהבתי את "איש הגשם" כסרט על אחים ואוטיזם וכיו"ב, אבל אהבתי אותו הרבה יותר כסרט על גברים והרגשות שלהם. זה שלח אותי לתחקיר על המקומות

שמהם נולד התסריט, כי שם מסתתר בדרך כלל הלב של הסרט או לפחות הדופק שלו (דוגמה קלאסית היא "אי.טי", שבמקור לא היה בו חיזור. רק ילד שמתמודד עם הפרידה של הוריו). ושור אינאף, הנה כמה דברים שלא ידעתי על "איש הגשם" וסביר

להניח שמעטים יודעים:

1) קים פיק, האדם האמיתי שעליו מבוססת דמותו של ריימונד, לא סבל מאוטיזם אלא ממחלה נדירה בשם תסמונת FG שבה אין הפרדה בין החלק הימני של המוח לשמאלי. אז פיק היה סוואנט, אבל הוא לא היה על הספקטרום.

2) ובתסריט המקורי של "איש הגשם" אין שום אזכור לאוטיזם. פגישה מקרית של התסריטאי בארי מורו עם פיק הייתה ההשראה לסיפור על גבר שיוצא למסע עם אחיו הסובל מ"פיגור התפתחותי לא מוגדר"

ומהמאפיינים של תסמונת סוואנט.

3) אם לא דסטין הופמן, ההפרעה של ריימונד מעולם לא היה מוגדרת. הופמן תפקד בהפקה הזאת כמו לברון ג'יימס, השחקן שעל פיו יישק דבר, והוא היה זה שהתעקש לייחס לריימונד אוטיזם בתפקוד גבוה. הוא גם בילה שעות רבות עם אנשים שאובחנו עם אוטיזם כדי להתכונן לתפקיד.

4) והופמן עדיין לא הבין לגמרי מה הוא משחק, כי ריימונד – אדם שלא מסוגל לעשות דבר בעצמו – הוא בפירוש לא בתפקוד גבוה. הנקודה הזאת עולה שוב ושוב בטקסטים ביקורתיים שכתבו בשנים האחרונות על הסרט בידי אנשים על הספקטרום.

5) החיבור שיוצר הסרט בין אוטיזם לתסמונת סוואנט נחשב עד היום למקור של אחת הטעויות הרווחות בנוגע לאוטיזם בכלל: רק כ-10% ממקרי האוטיזם הקלאסי מאובחנים גם עם סוואנט. "איש הגשם" כן נחשב לסרט שעשה המון למען המודעות לאוטיזם בכלל, אבל באותה נשימה הוא גם הטעה דור שלם של צופים בנוגע לאופייה של ההפרעה ("רוב האוטיסטים לא מסוגלים בכלל לתקשר", אומרת בסרט דמות של פסיכיאטר. פסיכיאטר!).

6) ויש הטוענים ש"איש הגשם" נכשל לחלוטין בהצגת ההפרעה הספציפית של ריימונד, מפני שחלק מהתסמינים שלו מזכירים יותר אפתייה מאשר אוטיזם. הטקסט הכי מאלף שקראתי בהקשר הזה פורסם השנה תחת הכותרת – שימו לב – "למה 'שומרי הגלקסיה' הוא ייצוג טוב יותר של אוטיזם מאשר 'איש הגשם'" למען הסר ספק, המאמר הופיע באתר שתרגום שמו הוא "לא מתנצלים על אוטיזם" וכתב אותו ג'יימס סינקלייר, שמציג את עצמו כמי ש"הקים את האתר במסע להבנת האוטיזם של עצמו".

7) לא פחות מ-15 חברות תעופה צנזרו את סצנת ההתעלפות של ריימונד לפני הטיסה. אחת שלא עשתה את זה היא קוואנטס האוסטרלית, שעליה אומר ריימונד את המשפט המפורסם והמצוטט "קוואנטס מעולם לא התרסקה". זה לא קשור בכלל למה שאני מנסה להגיד כאן, אבל זאת פיסת טריוויה כל כך נהדרת שהייתי חייב לחלוק איתכם.

כשרואים את "איש הגשם" כסרט גברים, בדגש על רגשות גבריים, מגלים שהכישלון או הכישלון-לכאורה שלו כ"סרט על אוטיזם" בטל בשישים מול מה שבאמת קורה שם, מה שבכלל קרה בהוליווד לסרטים-על-גברים בסוף שנות ה-80. זה עולם שלם, ספקטרום אם תרצו, שהצלילה לתוכו הולידה את ההרצאה שאתם מוזמנים אליה כאן למטה. אבל לצרכי שורה תחתונה, הנה העניין: במלאות לו 30 איש הגשם" מתברר כסרט כושל וארכאי על אוטיזם, וכסרט פשוט נפלא על שני גברים.

"בחרתי להתרכז ביחסים של האחים, ופחות במסע החיצוני"

ראיון עם דן גורדון שוחחה: דפי ויטלה

דן, בוקר טוב, איפה אני תופסת אותך? בברמינגהם אלבמה, מקום מאוד יפה. הכול ירוק, בפסגת הר, ביער. נהדר.

מהו האתגר בהפיכת התסריט איש הגשם למחזה?

עיבוד של סרט לבמה הוא תמיד מאתגר, כי מדובר בשני מדיומים שונים לחלוטין. ספציפית באיש הגשם האתגר הוא אפילו גדול יותר, כי העלילה ברובה מתרחשת במכונית, תוך כדי נסיעה. לכן בחרתי להתרכז ביחסים של שני האחים ופחות במסע החיצוני. כתבתי את המחזה באנגלית, בשנת 2006, אחרי מלח' לבנון השנייה. הצגה הבכורה התקיימה בתיאטרון בית ליסין, בכיכובם של ששון גבאי וליאור אשכנזי. לאחר מכן המחזה עלה בלונדון ובמקומות נוספים בעולם. מאוד מרגש אותי לצפות בהצגה של המחזה בישראל, בעברית.

איך אתה בכלל ניגש לעיבוד של יצירה כל כך אייקונית?

אני מאוד מכבד את העבודה של התסריטאי שכתב את התסריט המקורי וחשוב לי להיות נאמן למקור, עד כמה שניתן. מדובר ביצירה מפורסמת שרוב הקהל מכיר. הצופים מגיעים לתיאטרון עם ציפיות לפגוש את הסצנות והדמויות האהובות עליהן מהמסך. יש עליי אחריות לא לקלקל להם את הזיכרונות. ועם זאת, ברור שנאלצתי לעשות שינויים לטובת הבמה. אני רוצה שאנשים יתרגשו, יצחקו ויבכו מההצגה כמו מהסרט. האתגר המרכזי לאורך כל תהליך הכתיבה היה למצוא את שביל הביניים בין דרישות הבמה לבין הנאמנות לתסריט ולזיכרונות של הקהל.

מה החיבור האישי שלך לעלילת הסרט והמחזה?

האחיין שלי, הבן של אחי ז"ל, הוא על הספקטרום, כך שאני מכיר את הנושא מאוד מקרוב. הוא בחור נפלא ואני מאד קשור אליו. מאחורי המוגבלות שלו מסתתר אדם עם נפש יפה ורגישה. בנוסף, חבר שלי, דורון אלמוג, הקים עבור בנו ערן ז"ל את הכפר השיקומי "אלי הנגב נחלת ערן". ערן לא ידע לומר "אבא" או "אמא" ולא הסתכל לאנשים בעיניים. דורון מספר שהבן שלו היה המורה הכי טוב שלו, כי הוא לימד אותו לאהוב בלי גבולות ובלי ציפיות לתמורה כלשהי. אהבה טהורה. דורון הוא אדם עם כל כך הרבה השראה. הקשר עם האחיין שלי ועם דורון מאוד חיברו אותי לנושא.

מה אתה מעדיף, לכתוב לתיאטרון או לקולנוע? אני מעדיף לכתוב לתיאטרון, למרות שבאמתחתי מעל 200 שעות טלוויזיה ו-20 סרטים הוליוודיים. קולנוע הוא מדיום של במאי ולכותב אין say. תיאטרון הוא מדיום של מחזאי. בארה"ב, נאסר על הבמאי לשנות אפילו אות אחת במחזה, ללא אישור המחזאי. כך ששיתוף הפעולה בין המחזאי לבמאי הוא פורה ויצירתי.

הראיון שלנו מתקיים בעברית, תוכל לספר על החיבור שלך לישראל?

אני מגדיר את עצמי כישראלי, יותר מאשר כאמריקאי. בגיל 16 ברחתי מהבית בארה"ב והגעתי ישר לקיבוץ גניגר. בבית הספר האזורי יפעת היה לי מורה לספרות בשם שלמה קרניאל, שמאוד השפיע

עליי. הוא היה עבורי מה שנקרא "מורה לחיים". הראיתי לו כמה טקסטים שכתבתי באנגלית, ובאחת השבתות, כשהוא הגיע לבקר בקיבוץ, הוא אמר לי שיש לו בשורה איומה בשבילי: "אני חושב שאתה סופר". מייד הוא שחרר אותי משיעורי האנגלית ושלח אותי לספרייה עם רשימה של ספרים מומלצים. הוא הראשון שהאמין בי ככותב. אפשר לומר שאני חייב לו את הקריירה שלי. אחרי שנה חזרתי לארה"ב ולאורך כל השנים הייתי על הקו, ארה"ב-ישראל. התגייסתי לצה"ל והייתי בישראל בשש מלחמות, חלק כחייל סדיר וחלק במילואים. המלחמה האחרונה שהשתתפתי בה כחייל הייתה צוק איתן ב-2014. את האהבה העצומה שלי לישראל ולצה"ל ביטאתי, בין השאר, בסרט שיצרתי על חטיבת גבעתי, בשם מורשת הקרב של גבעתי בצוק איתן. אני מרגיש מבורך בשל הקשר העמוק עם ישראל. וכמובן שאני מאוד נרגש מהעובדה שהמחזה שלי עולה שוב בישראל. אני כבר לא יכול לחכות לרגע שאבוא לצפות בהצגה.

עם איזו דמות במחזה אתה הכי מזדהה?

עם צ'ארלי, כמובן, כי לו ולי יש את אותם החסרונות. ריימונד הוא יותר טהור. צ'ארלי הוא גם דמות יותר פשוטה מריימונד. ריימונד הוא אדם שלא שוכח כלום. מבחינתי, לא לשכוח כלום זה לחיות בתוך סיוט.

תוכל לספר על הפרויקטים הנוכחיים שלך?

סיימתי לכתוב את הגרסה הראשונה של סדרה על דוד המלך. עבורי זה פרויקט חיים. הדמות של דוד התנ"כי ריתקה אותי מאז ומתמיד. התסריטאים בשביתה בימים אלה, כך שאני לא יכול להתקדם לגרסה השנייה. סיימתי גם לכתוב מחזה בשם "הנדר של אירנה" ועיבדתי אותו לקולנוע. לא הייתי מרוצה מהעבודה של בימאית הסרט ולכן כתבתי ספר שמבוסס על התסריט. יש לי בקנה גם עיבוד של ספר מוכר למיני סדרה. אני בן 76 ומשתדל להספיק כמה שיותר. המרוץ נגד הסוף הופך אותי לפרודוקטיבי.

איש הגשם בתיאטרון

המחזה איש הגשם עלה בתיאטרון בית ליסין, בשנת 2012

מבוסס על סרט קולנוע של אולפני MGM

מאת בארי מורו

תרגום שלמה מושקוביץ

בימוי רוני ניניו / תפאורה כנרת קיש / תלבושות: יוסי בן-ארי / עיצוב פס-קול אלכס קלוד תאורה
קרן גרנק

השתתפו: ששון גבאי, ליאור אשכנזי, הדס קלדרון אברהם סלקטר, חן אשרוב, ברוך דרור.

אני מגלם תפקידים בתיאטרון כבר 28 שנים, התפקיד של ריימונד הוא ללא ספק המורכב והמאתגר מבין כל התפקידים שגילמתי. הוא דרש ממני פיצוח מיוחד.

לכאורה, מאוד קל לגלם אוטיסט.

כל מה שצריך זה לצפות באנשים על הספקטרום ולאמץ חלק מהאפיונים הפיזיים הרבים שלהם. השלב הראשון בהכנה לתפקיד היה התבוננות. ביקרתי במרכז תעסוקתי של אוטיסטים ונפגשתי עם אוטיסטים בני הגיל של ריימונד. תוך כדי התבוננות וצפייה הבנתי, שהחלק המורכב ביותר הוא לנסות להיכנס לנשמתו של האוטיסט. לנסות לראות את העולם מבעד לעיניו, כי זה הרי האתגר האמיתי. אוטיסט חושב ולוקח החלטות באופן שונה מאנשים לכאורה "רגילים", הקודים של התנהגותו שונים לחלוטין ואינם ניתנים לצפייה ברוב המקרים. אוטיסט עשוי להתפרק או להתרגש ממה שהוא שאינך מבין, ולאהוב משהו שאינו ברור לך מדוע הוא אוהב. במחזה, ריימונד עובר מצבים רגשיים קיצוניים לפעמים באופן חד ומהיר. הייתי צריך למצוא לבחירות שלו צידוק פנימי, כדי שהתפקיד יהיה משכנע ואותנטי. התפקיד של ריימונד דרש ממני גם ארגז כלים שונה בתור שחקן. לימדו אותנו שהבסיס של התיאטרון הוא דיאלוג והקשבה לפרטנר, אך ריימונד נמצא בתוך קופסה.

הוא לא תמיד מתבונן בפרטנרים בעיניים והדיאלוג שלו עם הפרטנרים לכאורה מצומצם ונטול הקשבה. מרגש לגלות עד כמה הדיאלוג וההקשבה מתקיימים בריימונד באופן עמוק, על אף שלמראית עין נדמה אולי שלא.

לשמחתי, בורכתי בבימאית נפלאה ועוטפת בחום, באומץ ובביטחון, בפרטנרים נהדרים ובתיאטרון שמאפשר לי לחלום ולעוף. תודה, תיאטרון הקאמרי, על ההזדמנות.

תסמונת סוואנטס

תסמונת סוואנט (באנגלית Savant syndrome) היא מצב רפואי נדיר, שבו אדם בעל שונות ניורולוגית מבטא יכולות מנטליות יוצאות מגדר הרגיל. תסמונת סוואנט יכולה להיות מולדת, אך גם נרכשת כאשר השוני הניורולוגי נגרם בעקבות מחלה או תאונה.

הלוקים בתסמונת מאופיינים לרוב ביכולות יוצאות מגדר הרגיל בתחום ספציפי. אלו כוללות, בין היתר, ביצוע חישובים מתמטיים מורכבים, זיכרון עילאי, וכן כישרון אמנותי יוצא דופן בתחומי הציור והמוזיקה.

תסמונת סוואנט היא מצב שבו רוב תפקודיו המנטליים של אדם מסוים נמוכים מהנורמה עד כדי נכות, וחלק מסוים מתפקודיו המנטליים גבוה מהנורמה עד כדי גאונות.

שמה של התסמונת נטבע ב-1887 על ידי ג'ון לנגדון דאון שגם תיאר לראשונה את תסמונת דאון. הוא קרא לתסמונת idiot savant שפירושו "אידיוט מלומד". בהמשך, השם הוחלף לסוואנט. תסמונת סוואנט היא נדירה במיוחד ולפי ההערכות היא מתרחשת באחד למיליון אנשים, והיא נדירה עוד יותר בקרב נשים. התייעוד הרפואי הראשון של התסמונת צוין ב-1783.

שיחה עם עלמה שילון, שחקנית, בת 26, אחותו של יובב שילון, בן 28 אוטיסט

שוחחה: דפי ויטלה

עלמה, ספרי על החיים לצד יובב. היו לך קשיים בבית ספר יסודי ובגיל ההתבגרות התביישתי בו, והיה לי קשה להביא חברים הביתה. כשכבר באו אלי חברים, הייתי עושה להם הכנה מראש, שיידעו שאח שלי הוא לא "כמו כולם". מגיל קטן יובב היה מאוד אקטיבי ושובב, וחששתי שבשלב מסוים הוא יבייש אותי בפני החברים שלי. בגלל הלקות, אין לו בלמים ופילטרים והוא מסוגל לומר דברים ישירים וכנים, שלפעמים עלולים לפגוע באנשים. לא הייתי אומרת שהיו לי קשיים, אבל היה הרבה מתח סביב מפגשים עם חברים.

תוכלי לספר על חוויה משמעותית שאת זוכרת

מהילדות לצד יובב? פעם, ילד בבית הספר קילל ילד אחר וקרא לו אוטיסט". מאוד כעסתי, כי מבחינתי זאת לא קללה. הייתי אז בכיתה ג' וביקשתי מהמורה רשות לעשות לכיתה שיעור שבו אספר על החוויה שלי כאחות של אוטיסט. זה היה שיעור מיוחד ומרגש. דיברתי בפתיחות ובכנות וסיפרתי על יובב, על הקשיים, על ההתמודדות ועל רגעי השמחה והאושר. סיפרתי להם שהחיים שלנו בבית הם לא חיים רגילים ושגם הילדות שלי היא לא ילדות רגילה. יובב הוא אחי הבכור, אבל בפועל אני גוננתי עליו ושמרתי עליו. השיחה הכיתתית הזאת הייתה מאוד משמעותית עבורי, כי בזכותה כולם התוודעו לסיטואציה המשפחתית שלי. מאז ומתמיד, כל החברים שלי מקבלים אותו ואוהבים אותו.

מה ההתמודדות הזאת נתנה לך?

בזכות יובב אני אדם יותר רגיש, יותר קשוב ויותר סבלני בעיקר כלפי האחר. איבדתי חלק מהילדות, אבל הרווחתי כאדם.

מה עוזר לך להתמודד?

הקשר המאוד משמעותי עם יובב ועם אימא שלי, תהליכים שאני עוברת בכל מיני מסגרות וגם לימודי המשחק בבית צבי. מצאתי אפיק יצירתי לתעל אליו את הרגשות שלי. במסגרת הלימודים השתתפתי בפרויקט תנועה ובחרתי להקדיש אותו לנושא "להיות אחות של". גילמתי את עצמי כנערה על הספקטרום, כלומר, האחות עם הלקות ולא האחות "הנורמלית", ורק כשנכנסתי לדמות הצלחתי להרגיש עמוק בגוף ובנשמה מה שיושב מרגיש. יום לפני שעליתי עם הפרויקט בפני קהל נקעתי את הקרסול. החלטתי לעלות על הבמה עם קביום, כפי שאני. כשירדתי מהבמה לא הפסקתי לבכות. הרגשתי גאווה וסיפוק.

מה את מרגישה כיום, כשאת כבר אדם בוגר? אני נולדתי כשאח שלי אובחן, כך שצמחתי לתוך זה. כתינוקת, הייתי מחקה אותו בתנועות ובצלילים. בילדות כעסתי על אימא שלי על כך שאני נאלצת להתמודד עם "התיק" הזה. אבל במבט לאחור אני יכולה לומר, שלצד הקושי היו גם הרבה רגעי קסם. יובב מצחיק אותי ומשמח אותי ואני יודעת שכל חיי אדאג לו. הוא חלק מחיי ומעיצוב האישיות שלי. אני מאחלת ליובב שתמיד יהיה שמח וחייכן וימשיך לכבוש לבבות. ואני מאחלת לנו כחברה,

שנהיה יותר סובלניים ומכילים והלוואי ולא בדקק ליום המודעות לאוטיזם, כי כל השנה נהיה
קשובים לצרכים של האחר.

עמדות וסטיגמה עצמית של אנשים עם מוגבלויות

מאת בנימין הוזמי - בית איזי שפירא

מאז ומתמיד בני אנוש חשו נבוכים ומאוימים על ידי כל זולת שנתפס בעיניהם כאחר וכשונה. ברומי העתיקה, תינוקות חלשים ו"שונים" הושלכו לזאבים, אנשים עם מוגבלות קוגניטיבית או נפשית הפכו במקרים רבים למושא להצקות והקנטה ולעתים אף הפכו ל"שוטי הכפר". בתחילת המאה שעברה עם התפתחות הגישה הדרוויניסטית, פיתח בן דודו של צ'רלס דרווין, סר פרנסיס גלטון, את גישת האאו גניקה לפיה יש לעקר ולסרס את מי שסבר שאינם ראויים לחיים ועקב כך מאיימים על השבחת המין האנושי. בעקבותיו, אדולף היטלר בקש להאיץ את תהליך השבחת הגזע באמצעות תכנית אותה כינה T4 שמהותה "המתת חסד" המונית ושיטתית לכ-300,000 אנשים עם מוגבלות, אותם ראה כמי שאינם ראויים לחיים". פעולה זו החלה ביולי 1939 ובינואר 1940 החל רצח שיטתי של אנשים אלה באמצעות גז הצקלון B שהפך למנוע של מכונת ההשמדה הנאצית. התפתחות נוראה זו מלמדת כי, כאשר חברות בכלל, ובני אדם בפרט, תופסים את עצמם כ"כח עליון" ונוטלים לעצמם את הרשות להחליט "מי יחיה ומי ימות", הדברים עלולים להביא לאסון.

המציאות היא שמוגבלות הינה חלק בלתי נפרד מההוויה האנושית. על פי נתוני מכון מאיירס-ג'וינט-ברוקדייל ונציבות שוויון הזדמנויות לאנשים עם מוגבלות, חיים כיום בישראל למעלה ממיליון וחצי אנשים עם מוגבלות, המהווים כ-17% מכלל האוכלוסייה. שכיחותה של מוגבלות עולה ככל שגיל האדם מתקדם יותר. האנושות נחלקת, בחלוקה גסה, לאנשים אשר נולדו לתוך מציאות של מוגבלות והיתר אשר יחוו מוגבלות במהלך חייהם וזקנתם. יש כאלה החווים את המוגבלות ביכולותיהם הקוגניטיביות, הפיזיות, החושיות ואף בחוסנה של הנפש. מסיבה זו, המתבונן יבין כי כאשר הוא מתייחס לזולתו עם מוגבלות בכבוד ובאופן שוויוני ורואה בו כשותף חיוני בחברה, הוא זורע זרעים של צדק חברתי וביטחון חברתי, מהם יצא נשכר בעתיד במפגש שלו-הוא עם בגידת הגוף, התודעה או הנפש.

ואף על פי כן, אנשים רבים עם מוגבלות חווים, בנוסף לאתגרי הקיום הנגזרים מהמוגבלות, גם חסמים רבים במרחב החברתי. חסמים אלה מתבטאים ברתיעה, בהתייחסות מפלה במקומות עבודה, בהעדר נגישות פיזית ואנושית, במתן שירות ואף בגישה פטרנליסטית מצד דמויות תומכות ומלוות. עמדה אישית או חברתית כלפי עולם המוגבלות הינה מושג מורכב. היא כוללת מחשבות על אודות אנשים עם מוגבלות – כלומר האופן שבו האדם חושב על מוגבלות, הרגשות הנובעים ממחשבות אלה וההתנהגויות הנגזרות משניהם. יחסם של אנשים רבים בחברה הרחבה נגוע ב"איבליזם" (יכולתנות) תופעה המצדיקה יחס מפלה או הימנעות על רקע תפיסת אנשים עם מוגבלות כחסרי מסוגלות או כבעלי יכולת פחותה, על רקע מוגבלותם. נראה שהצורך החברתי להפלות או להדיר את האחר נובע מחרדה בהכרה בשבריריותם של החיים. זאת מאחר שכל בר-דעת מבין כי טרם הומצא "חיסון" בפני מוגבלות מולדת או נרכשת ומי שעניו בראשו מבין כי "האחר" היום עלול להיות אני מחר. העיסוק המוגבר בעמדות החברה כלפי אנשים עם מוגבלות והנטייה ליזום פעולות הסברה המעודדות השתתפות ושוויון, בהקשרים שונים, דחקו לקרן זוית סוגיה מהותית חשובה לא פחות והיא עמדות אנשים עם מוגבלות כלפי עצמם. הסטיגמה החברתית עלולה לחלחל אל תודעתנו ולעתים גם אל זהותו של אדם עם מוגבלות באופן בו קולות חיצוניים בדבר שונותו וחוסר מסוגלותו, להם נחשף בסביבות שונות בעבר, הופכים להיות קול פנימי שלילי. הדי העבר עלולים להפוך לאמונות בסיסיות שליליות של האדם כלפי עצמו. תופעה זו כונתה על ידי הפסיכיאטר האמריקאי פטריק קוריגן, סטיגמה עצמית. הסטיגמה העצמית עלולה להתפתח גם בעקבות יחס של הגנת יתר אותו חווה האדם בצעירותו. הגנת היתר אמנם מבטאת דאגה כנה ועמוקה של מסגרות חברתיות לשלומם של הפרט, כמו תא משפחתי ושירותי חינוך ודיור,

אך יחס מגוון זה עלול למנוע מאנשים עם מוגבלות להפוך לבוגרים המאמינים ביכולתם לדאוג לצרכיהם ולדבר עבור עצמם.

אנשים עם אוטיזם מתאפיינים בקשיים בתקשורת ובהבנה חברתית לצד ביטויים התנהגותיים אופייניים ורגישות תחושתית מוגברת לגירויים בסביבה. היכולת התקשורתית המוגבלת, ההבנה החברתית החסרה וההצפה התחושתית עלולים ליצור מציאות חיים מאוד מורכבת עבור אנשים בספקטרום המלווה בחרדה. כחלק מההגנות שאנשים בספקטרום בונים לעצמם הם מתאפיינים בשמירה נוקשה על סדר יום, בארגון הסביבה, בהרגלי התזונה ולעתים אף בעיסוק ועניין מוגברים בנושאים ספציפיים. לעתים העיסוק המוגבר באוטיזם ובמאפייניו גורר התייחסות זניחה, אם בכלל, ליכולותיו האישיות ולעיתים הייחודיות של אדם עם אוטיזם. "איש הגשם" בהחלט מייצג אדם עם אתגרים תפקודיים, אך בו-בזמן עם יכולות ייחודיות, שלעיתים יש מי שנעזר בהן.

הסוגיות שנסקרו במאמר זה מחדדות את הצורך בפיתוח תפיסה עצמית חיובית ובביסוס זהות של מסוגלות במעגל החיים של אנשים עם מוגבלות. ראוי כי הסביבות השונות בהן לוקח חלק אדם עם מוגבלות, משחר ילדותו, תתנה מקום מרכזי ליכולותיו וכישוריו ותזמנה לו הקשרים להביא יכולות אלה לידי מימוש. ביסוס תחושת המסוגלות ויצירת הזדמנויות ליציאה ממרחב הנוחות אל עבר התנסויות, למידה וצמיחה מכשלונות וחוויות הצלחות הינן תנאי חשוב בביסוס תחושת ערך עצמי. ערך עצמי חיובי מהווה "שריון" עבור כל אדם בפני ניסיונות מצד כוחות חיצוניים להמעיט בערכו. חשוב כי מערכת החינוך, גורמים מקצועיים ובני משפחה יקדישו תשומת לב רבה לחינוך ערכי לסובלנות ולראיית הזולת דרך פריזמה של יכולותיו. חשוב לעודד אנשים עם מוגבלות לקחת חלק פעיל ותפקידים שונים בהקשרים המשפחתיים, החינוכיים והחברתיים בהם הם חיים, על מנת להעצים את חוויית ההשתתפות שלהם.

בית איזי שפירא הינו ארגון הפועל זה 43 שנים לקידום איכות חייהם של אנשים עם מוגבלות. ב-20 השנים האחרונות יזם הארגון תוכניות ושירותים רבים להגברת שוויון והשתתפות ובכללם הקמת התוכנית אוניברסיטה משולבת המכוונת להעצמה אישית ולביסוס זהות של מסוגלות בקרב צעירים עם לקויות למידה מורכבות, וכן בוגרים עם אוטיזם בתפקוד גבוה. זאת באמצעות קורס ייחודי – "האמנות לחיות – מבוא לפסיכולוגיה מעשית" – שנבנה למטרה זו. 4,000 הסטודנטים בוגרי התוכנית, ב-20 שנות קיומה, למדו להסיט את מחשבותיהם מה"אין" שבחיהם (לקויות הלמידה המורכבות, הלקות התקשורתית או אתגרי חיים אחרים) ובחרו להתמקד ב"יש" – כישוריהם, יכולותיהם ותכונות האופי הייחודיות להם. העיסוק בכוחות וביכולות ובניית "תעודת זהות של מסוגלות", הינם מפתח חשוב לבניית ערך עצמי, למיתון סטיגמה וכפועל יוצא להשתלבותם בחברה כשותפים טבעיים וכשווים בין שווים.

גלגל סובב הוא בעולם. חובה מוסרית על כולנו ליצור מציאות שתאפשר איכות חיים לכל פרט בחברה. על כולנו לזכור כי מי שמתייג את האחר היום, עלול להיות המתויג מחר.

ד"ר בנימין הוזמי הינו המנהל האקדמי של בית איזי שפירא ומייסד האוניברסיטה המשולבת. הוא מחבר הספר "זהות של מסוגלות – תשומת לב ללב בלקויות למידה", בהוצאת כרמל. הספר יצא לאור גם באנגלית תחת השם Identity of Capability – The Emotional Aspects of Complex Learning Disorders, בהוצאת Springer.

המוזיקה בהצגה

דניאל סלומון

בתהליך כתיבת המוזיקה להצגה איש הגשם, בחרתי שלא לחזור אל הסרט ולא לצפות בו, על מנת להתייחס לגרסה הבימתית הזאת כאל בד קנבס נקי וכיצירה חדשה לחלוטין.

התחלתי את החיפוש מול הבימאית דפנה זילברג במקומות המוזיקליים שמספרים סיפור של מסע ופשע.

מקומות כאלו אפשר לפגוש אצל יוצרים ענקיים כמו לאלו שיפרין (מששימה בלתי אפשרית), אריק ברוול (האיש שבפנים), ומכיוון שמדובר על תרבות אמריקאית (אותה גם התפאורה הנהדרת מספרת) החלטתי להשתמש בכלי נשיפה (בראס), חצוצרה ג'אזית, מלוויים בתופים וגיטרת בס ממועדוני הג'אז של שנות השישים, וגיטרה חשמלית שנותנת גוון מחוספס להכול. כל אלה יחד מעניקים את הטון למוזיקת הנושא הקיצבית והמותחת. עבור המוזיקה המלווה את המסע הפנימי של צ'ארלי וריימונד בחרתי תיבת נגינה, מעט חורקת ומעט מטרידה אך גם תמימה מאוד, כמו זאת התלויה מעל מובייל של תינוק, מה ששולח אותנו לחשוב על ילדות אך גם על תלישות ועל שברירות היכולה בכל רגע להתפורר.

בכתיבת המוזיקה להצגה חזרתי על גוון חוזר, אך יחד עם זאת מורכב ומתפתח, לעיתים שקט ולעיתים צועק, באופן שמזכיר את הקשר בין צ'ארלי לריימונד ובין שני אלו לעולם החיצוני. איש הגשם הוא מסע גם של כל מה שתשמעו מהבמה.

ראיון עם עידו רז, אוטיסט בתפקוד גבוה, חניך ויזם בתכנית יוניסטרים

תוכל לספר לי מעט על עצמך?

קוראים לי עידו רז, אני בן 17, אני גר באילת ולומד בבית ספר תיכון גולדווטר בכיתה י"א (תיכון רגיל). במשפחה שלי אנחנו חמישה אחים – 4 בנים ובת אחת, אני האמצעי. אני ושני אחיי הבכורים נמצאים על הרצף האוטיסטי. אמא שלי, דרך אגב, היא מייסדת עמותת "להיות שם – אוטיסטים בדרך לעצמאות", המסייעת למשפחות רבות ברחבי הארץ, שמתמודדות עם בן משפחה על הרצף. אני פעיל בכל מיני מסגרות אחר הצהריים – אני חניך בתוכנית היזמות של יוניסטרים, חבר במועצת התלמידים של התיכון וגם במועצת הנוער העירונית ומדריך בתנועת הנוער יעלים 360.

תוכל לספר על הלקות שלך?

אובחנתי בכיתה ה', כי היה לי קשה לדבר עם חברים אחרים, לפתח איתם קשר ושיחות. בשנים הראשונות של בית הספר היסודי היו לי הרבה קשיי תקשורת. כמעט ולא יצרתי קשרים עם חברים. בכיתה ה' ההורים שלי לקחו אותי לאבחון. אובחנתי כאוטיסט, אבל בתפקוד גבוה. מכיוון שאני אוטיסט בתפקוד גבוה, אנשים שלא מכירים אותי לא תמיד מבחינים בלקות שלי, אבל אני מרגיש אותה ויודע שהיא קיימת. בעיקר קשה לי לקיים קשרי חברות ולשוחח עם חברים.

ספר מה הכישורים הייחודיים שלך?

אני חושב שהיחוד שלי הוא שאני חושב מאוד מחוץ לקופסא ובדרך יותר יצירתית. בקבוצה שלנו ביוניסטרים – תכנית יזמות לבני ובנות נוער, הרבה פעמים התרומה הייחודית שלי היא לתת חשיבה מחוץ לקופסה שתמיד צריך לשקול, היצירתיות שלי, היא זו שתורמת גם מאוד לקבוצה.

מה החלומות שלך?

האמת שאני רוצה להיות מאוד בעולם התיאטרון שחקן, במאי, תסריטאי או משהו בתחום הזה. אגב, גם אח שלי שחקן ולפני שנה שיחק בסדרת הטלוויזיה "המיוחדת", שמספרת את הסיפור של ילדים על הרצף, ועל החיים שלהם במשפחה.

כיצד הגעת לפרויקט בעמותת יוניסטרים?

בזמן הקורונה, כשהיינו סגורים בבתיים, קיבלנו הודעות על תוכנית EdVenture של יוניסטרים תוכנית ליזמות עסקית וחברתית, במסגרתה בני ובנות נוער מהפריפריה מפתחים מיזמים חדשניים ומקבלים כלים ומיומנויות מעולמות היזמות והחדשנות. קראתי עליה וחשבתי שזה מעניין אז הלכתי על זה. היום אני כבר בשנה השלישית שלי בתוכנית, הקמנו בה חברת סטרטאפ ואנחנו מפתחים בקבוצה מיזם חדשני.

מה המיזם שפיתחתם במהלך התוכנית?

המיזם שפיתחנו הוא Sunicream – עמדות נגישות בחופי ים ופארקים שבהן ניתן לרכוש כמות קטנה של קרם הגנה איכותי במחיר שווה לכל כיס. העמדות שלנו ידידותיות לסביבה כי הלקוחות לא רוכשים את הקרם בבקבוקי פלסטיק ובנוסף השימוש בהן הוא קל ונוח, ללא צורך להיסחב עם בקבוק של קרם הגנה מהבית.

למי אתה ממליץ להצטרף לתוכנית יוניסטרים? אני ממליץ מאוד לכולם להצטרף, זה מקום שמשנה חיים, זה כמו בית ספר רק הרבה מעבר, לומדים ביוניסטרים איך להקים עסק וכל מה שקשור וכרוך בזה, וזו ממש הכנה לעתיד. אני מרגיש שאני מוכן לחיים האמיתיים, שהכשירו אותי לקראת העתיד שלי.

מה משמח אותך?

משמח אותי מאוד חברים. ילדים על הרצף, העורק הראשי שלנו זה החברתיות. משמח אותי מאוד שיהיו לי חברים טובים, חברים שנוכל לדבר יחד ולמצוא נושאי עניין משותפים.

האם ראית את הסרט איש הגשם?

כן, ראיתי חלק מהסרט. חשבתי שהשחקן שמגלם את דמות האוטיסט עושה את זה מאוד יפה, אבל הסרט מציג אוטיסט בתפקוד נמוך ויש עוד דרגות של תפקודים על הרצף. חבל שהסרט לא מראה גם אוטיסטים בתפקוד גבוה, כי יש שוני עצום ביניהם. למשל, גם אוטיסטים בתפקוד הנמוך וגם בתפקוד הגבוה סובלים מהתקפי זעם, אבל ההתקפים לגמרי שונים. אצל אלה שבתפקוד נמוך מדובר בהתפרצות, ואלה שבתפקוד גבוה מתכנסים לתוך עצמם ומתנתקים מהעולם.

מעבר לזה, הסרט היה צריך לשים דגש על הידע של האוטיסטים ועל היכולת שלהם לשים לב לפרטים שאחרים לא שמים לב אליהם. להבליט את זה שאוטיסטים יודעים המון דברים שאחרים לא שמים לב אליהם, ושיש נושאים שהאוטיסטים מאוד מעמיקים בהם ויודעים עליהם המון. אצלי למשל, זה עולמות הספורט, היסטוריה וסדרות טלוויזיה.

בנוסף, הסרט צריך היה לדעתי גם להראות את הרגש של הדמות של האוטיסטים ואת מה שקורה אצלו בנשמה.

האם אתה אוהב תיאטרון?

מאוד אוהב! כמו שאמרתי, אני מאוד ארצה להשתלב בתחום הזה ואפילו התחלתי כבר – בתנועה שבה אני מדריך יש לנו קורס במה, ובעוד חודש אנחנו נעלה את ההצגה "פיטר פן", ואני משחק בה בתור קפטן הוק.

עמותת יוניסטרים הוקמה בשנת 2001 על ידי רוני צארום, יזם ואיש עסקים, במטרה להבטיח שלכל ילד וילדה במדינת ישראל – גם בפריפריה, תהיה הזדמנות שווה בחיים. העמותה מכשירה ליזמות עסקית וחברתית מדי שנה אלפי בני ובנות נוער מכל רחבי הארץ ומכל המגזרים – יהודים וערבים, דתיים וחילונים, דרוזים ובדואים. במהלך התוכנית, בני ובנות הנוער מפתחים מיזמים חדשניים, ומקבלים כלים ומיומנויות מעולמות היזמות והחדשנות, המאפשרים להם לחלום בגדול, להעלות את ביטחונם העצמי, להגשים את השאיפות המקצועיות שלהם ולהצליח בחיים.

אחד הכלים המשמעותיים ביותר לצמצום פערים בחברה ולשיפור יכולות הצמיחה של המשק, הוא פיתוח ההון האנושי בפריפריה על ידי קידום חדשנות והקניית מיומנויות הכרחיות להצלחה בעולם התעסוקה החדש והמשתנה. יוניסטרים מביאה חשיבה חדשנית, יזמית וטכנולוגית אל בני ובנות הנוער מהפריפריה הגיאוגרפית והחברתית בישראל, וכך אנו מצמצמים את הפערים, משפרים את יכולות הצמיחה של המשק הישראלי ויוצרים אימפקט אמיתי – אישי, כלכלי ולאומי.

ביואיק ריביירה

המכונת שבה נוסעים צ'ארלי וריימונד בסרט איש הגשם, היא מדגם ביואיק ריביירה. הביואיק ריביירה היא מכונת קלאסית משנות ה-60 וה-70 של המאה ה-20, והיא משקפת את התקופה בהיבטים של אופנה, אמנות וסגנון חיים. המכונת התפרסמה בעקבות הסרט והפכה לחלק מהתרבות הפופולארית. הריביירה ידועה בעיצובה היוקרתי והמפואר, עם מגוון רחב של תכונות מפנקות, כגון: מערכת מזגן, חלונות חשמליים, מערכת סטריאו וכו'. בנוסף, הריביירה מצוידת במנוע חזק עם יכולת ביצועית גבוהה, כך שהיא מצוינת לנהיגה בכבישים רחבים ובמהירויות גבוהות. המכונת מתפקדת בסרט כאחת הדמויות ויש לה תפקיד משמעותי בעלילה. כיום, ביואיק ריביירה היא מכונת אספנות נדירה ומבוקשת, והמחירים שלה בהתאם. היא ידועה בעיצובה היוקרתי והמפואר. הייצור שלה היה בסדרות מוגבלות, וניתן למצוא רק אחדות ממנה ברחבי העולם.

צ'ארלי: אסור היה לי לגעת באוטו הזה. אפילו לא במוסך של הבית שלנו. "זאת קלאסיקה. חד זה בא לי – אני מביא הביתה תעודה מעולה. ממוצע תשעים. אז אני שואל אותך, אני יכול לקחת את הביואיק לסיבוב? לצאת עם חברים לחגוג את התעודה? הוא אומר לי בשום אופן לא. אבל אני בכל זאת לוקח אותו. גונב את המפתחות ונוסע.

ג'ני: רגע שאני אבין, אתה לקחת אותו בלי רשות?

צ'ארלי: כן. בדיוק. לקחתי אותו בלי רשות.

ג'ני: זה ממש לא אחראי, צ'ארלי? למה עשית את זה?

צ'ארלי: בגלל שזה הגיע לי. זה למה. את לא מבינה שלא משנה מה עשיתי, זה אף פעם לא היה מספיק טוב בשבילי? אנחנו נוסעים עם הביואיק על הכביש המהיר, כן, ארבעה ילדים בני שש עשרה. פתאום, עוצרת אותנו משטרה. הוא דיווח על מכונת גנובה. לא שהבן שלו לקח את המפתחות בלי רשות. לא. מכונת גנובה! כאילו שאיזה בנאדם זר, גנב, פרץ ולקח לו את הביואיק המזדיינת שלו."

(מתוך המחזה)

בארי מורו תסריטאי

בארי מורו הוא תסריטאי ומפיק אמריקאי, יליד 1948. עם סיום לימודיו במכללה, התיידד בארי מורו עם ביל סאקטר, אדם שהיה מאושפז שנים רבות במוסד לחולי נפש. בעקבות הידידות, כתב בארי מורו את הסרט "ביל" שנחשב עתה לקלאסיקה, ואף זיכה אותו בפרס ה"אמי". את התסריט לאיש הגשם כתב מורו לאחר שנפגש עם קים פיק, כחלק מהתחקיר לסרט. מורו כתב את התסריט בשיתוף רונאלד באס. בארי מורו זכה בפרס האוסקר לתסריט המקורי הטוב ביותר ובפרס גילדת הכותבים של אמריקה לתסריט המקורי ופרס דוד דה דונטלו לתסריט הזר הטוב ביותר. מבין הספרים המפורסמים שכתב:

Yearning for More: What Our Longings Tell Us About God and Ourselves, Bill for Short

דן גורדון מחזאי

דן גורדון יליד 1947. מחזאי, תסריטאי ומפיק. דן גורדון שימש כותב ראשי של סדרת הטלוויזיה המצליחה Highway to Heaven; בנוסף כתב את התסריטים להוריקן, רצח בראשון, וויאט ארפ והנבואה של סלסטין. כתב את העיבודים הבימתיים לסרטים תנאים של חיבה ואיש הגשם. העיבוד של איש הגשם עלה בווסט אנד בלונדון, בשנת 2008 ולאחר מכן בברודוויי; מייסד שותף של מכון זקי גורדון ליצירת סרטים עצמאיים בסדונה, אריזונה; שימש מרצה אורח בבית הספר לאמנויות של אוניברסיטת קולומביה, בית הספר לאמנויות הקולנוע של USC, בית הספר לתיאטרון, קולנוע וטלוויזיה של UCLA ואוניברסיטת תל אביב. בגיל 16 עלה לארץ לקיבוץ גניגר, לאחר מכן חזר לארה"ב, סיים את לימודי המשחק, ובמלחמת יום הכיפורים שירת בצה"ל בטירונות. בשנת 1980 חזר לחיות בארה"ב. כתב 20 פיצ'רים ומעל 200 שעות טלוויזיה.

שלמה מושקוביץ מתרגם

יליד 1961, כותב ומורה. במשך שנות עבודתו בטלוויזיה ובתיאטרון בישראל, כתב עשרות תסריטים, תרגם למעלה משלושים מחזות וכתב עשרה מחזות. בין מחזותיו – שבוע וכוכב יאיר בתיאטרון הלאומי הבימה, הם יורים גם בסוסים, ארוחת טעימות ופשוט לאהוב בתיאטרון הקאמרי. ב 2016 עלה מחזהו עשרת הדברות ב"תיאטרון העירוני של קיל" ונבחר על ידי ה Theater der Zeit כאחד מעשרה המחזות הטובים שהועלו בגרמניה באותה עונה. ב 2019 עלה מחזהו הקצר רעלה ב-Landestheater זלצבורג, ב 2021 עלה מחזהו דם על הידיים ב-Landestheater זלצבורג. ב-2021 עלתה האופרה סטפן צווייג והאתון אותה כתב בשיתוף המוזיקאי בויאן וולטיץ' בבית האופרה בדיסלדורף, גרמניה. זוכה פרס "אורה גולדנברג" על המחזה "שבוע", זוכה פרס "ניסים אלוני" למחסה המקורי הטוב ביותר 2004 על המחזה שבוע ("אחת מן הפנינים המזהירות והמרטיטות ביותר בכתר הדרמה העברית.... "נס אמנותי"). זוכה פרס "פסטיבל אגן הים התיכון" שהתקיים בתיאטרון "פיקולו" במילנו על המחזה "שבוע". זכה פעמיים בפרס התרגום ע"ש עדה בן נחום על המחזות נערי ההיסטוריה", ו "33 וריאציות". מלמד כתיבה ב"רבדים" – בית מדרש לכתיבה אותו גם הקים.

דפנה זילברג במאית

בוגרת תואר שני MFA בבימוי תיאטרון באוניברסיטת תל אביב, בהצטיינות. בעלת תואר ראשון בקולנוע באוניברסיטת תל אביב, במסלול תסריטאות, בהצטיינות. חברה במעבדת הבימאים של הלינקולן סנטר, ניו יורק (Lincoln Center Directors Lab 2014). זוכת פרס במאית השנה לשנת 2018 בקיפוד הזהב על בימוי ההצגה תדגימי. מורה למשחק בגודמן – בית הספר למשחק בנגב (2018-היום). בין עבודותיה: מי מפחד מחנה לסלאו, שותפה לכתיבה ובמאית תיאטרון הקומדיה (2021), קב"ן מאת נבו זיו בתיאטרון הבימה (2020), גן הדובדבנים מאת אנטון צ'כוב,

עם תלמידי שנה ג' באוניברסיטת תל אביב (2019 ברטוד ואגנס, מאת נועה לזר-קינן בתיאטרון הבימה 2018), אמא מאוהבת, קומדיה בכיכובה של חנה לסלאו, תיאטרון הקומדיה (2018) אדיפוס שמדיפוס, קומדיה בכיכובה של חנה לסלאו, תיאטרון יידישפיל (2017) תדגימי, דרמת בית משפט תיעודית, מוזיאון תל אביב (2017) הניצוד מאת מרטין שפר בגודמן בית הספר למשחק בנגב (2016), אופוריה - העיר השמחה בעולם מאת נבו זיו בתיאטרון חיפה (2016) בייבי מאת אמנדה וויטינגטון בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין (2015) כרטיס לקרקס בתיאטרון תמונע (2015), תורת הזרע בתיאטרון תמונע 2014 ההצגה הופיעה בפסטיבל STOFF בשבדיה, בפסטיבל תיאטרון יהודי בדרזדן ובפסטיבל Festiborg בנורבגיה), דרקון הזהב מאת רולנד שימלפניג בפסטיבל עכו (2014), תמונות מהוצאה להורג מאת הווארד בארקר בגודמן - בית הספר למשחק בנגב (2013), אגדות מערות וינה מאת אדן פון הורבאט כפרויקט גמר לתואר שני באוניברסיטת תל אביב (2013) של מי החיים האלה בעצם? מאת בריאן

קלארק, הצגה אורחת בתיאטרון הבימה (2012) דרושה אמא! בפסטיבל בת ים הבינ"ל לתיאטרון רחוב (2010). ברוכים הבאים לגיהנום מאת רמי ורד בתיאטרון בית לסין, במאית ומחזאית ההצגה אנפרנד בתיאטרון אלעד, במאית ועורכת המופע יוצאות מן הכלל בפסטיבל אישה בחולון.

ארנה ברנט שמעוני עיצוב תלבושות

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בעלת תואר שני בתרפיה באמנות באוניברסיטת לסלי. בוגרת מגמת עיצוב במה ותלבושות לתיאטרון וקולנוע בסמינר הקיבוצים. עבודות עיצוב לתיאטרון, בקאמרי: שליחותו של הממונה על משאבי אנוש תלבושות), טרמפולינה (תפאורה). הבימה: ברטוד ואגנס, אני לא רפפורט (תלבושות). פוטוגרף 51 תלבושות) פסטיבל עכו: רעב (חלל ותלבושות). צוותא: ביעור חמץ (תפאורה ותלבושות). פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים: מדף הספרים (תפאורה), בלונה (במה ותלבושות). יידישפיל: מנחם מנדל (תפאורה ותלבושות). תיאטרון דימונה: דינה (תפאורה ותלבושות), פיפטי פיפטי פיפטי, הבשורה (תלבושות). חיפה: מאחורי העיניים (במה ותלבושות). החאן: הדבר, נתן החכם (תלבושות). תיאטרון נוצר: הנידפים (תפאורה). חג המחזמר 2017: טראסק (תלבושות). תמונע: הדהוד (חלל ותלבושות). סמינר הקיבוצים: { RE MEMBER (חלל ותלבושות), אורז כחול (תפאורה), שליחותו של הממונה על משאבי אנוש, טנגו, אחרונה, פולין ארץ ירוקה (תלבושות). אוניברסיטת תל אביב: בית בובות (תפאורה). גודמן: קיץ אחרון.

מתן פרמינגר עיצוב תאורה

יוצר ומעצב תאורה להפקות תיאטרון ומחול בפסטיבלים ובתיאטראות שונים. בוגר תואר ראשון בחוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין יצירותיו לתיאטרון, בתמונע: ויהי חושך (במסגרת פסטיבל אִז'אנר), אור עבודה (במסגרת פסטיבל אינטימדאנס). עיצוב תאורה לתיאטרון, בקאמרי: רינגו, שלום לך ארץ, בואו נפתח את זה, הבן של מושיקו הגדול. מה קרה לעולם. החאן: הבית הנקי. פסטיבל ישראל: קשרי

רוח (נאוה צוקרמן). כמו כן בפסטיבל עכו (2013, 2015, 2019, 2021), פסטיבל תיאטרון קצר (בצוותא 2016-2022), פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות הילדים (2019, 2021). תיאטרונטו (2014, 2017, 2022) בצוותא, תיאטרון יפו, תיאטרון אורנה פורת, תיאטרון ארצי לנוער, תיאטרון לילדים ונוער באר שבע, תיאטרון הנפש, תיאטרון הספרייה, ניסן נתיב, סמינר הקיבוצים, גודמן, יורם לוינשטיין, בית צבי. משנת 2013 מנהל טכני ומורה לתאורה במגמת התיאטרון בתיכון אלון ברמת השרון.

שני טור עיצוב תפאורה

מעצבת רב תחומית המתמחה בעיצוב חלל, קונספט ותלבושות. בוגרת המסלול לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים. במהלך לימודיה זכתה במלגת הצטיינות על שם משה שטרנפלד ומלגת הצטיינות מטעם קרן קיסריה.

זוכרת פרס היוצרת המבטיחה לשנת 2014 על שם אלה דן של התיאטרון הלאומי הבימה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי בתחום עיצוב הבמה לשנת 2014. עיצוב לתיאטרון תפאורה ותלבושות, בתיאטרון הקאמרי: קרוב יותר, גאון בכלוב, גדר חיה, עד קצה הקשת, בעיניים שלי, גדר חי, בואו נפתח את זה, נרות יומהולדת הבימה: מישהו ימות בסוף, אושרי, נתתי לה חיי, הסוחר מוונציה (בשיתוף תיאטרון הגלוב מלונדון), אדם לא מת סתם, המאהב, הקמצן, סיפור פשוט, אין סוף, אמא אמרה שאסור, סימני דרך, זרים מושלמים, איש חסיד היה (עם חיפה), הדוקטור. חיפה: בת המלך, מיץ מיץ לימונדה, הלילה השניים עשר. החאן: האדרת, הפרקליט. בית ליסין: אפס ביחסי אנוש, שיעור ריקוד, אינטימיות, הנאהבים והנעמיים, סיפור אהבה. באופרה הירושלמית: כך עושות כולן. אנסמבל הרצליה: בשר גבירותיי ורבותיי. מיומנה: גארד' 6. תיאטרון נוצר: חסד. תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער: לשמור על הכדור, הנחשול, מרק כפתורים, תיאטרון פצפון, טופלה טוטריטו, אפקט הפרפר, האגדה של מולאן ועוד. תיאטרון הקיבוץ: האוצר שבהר. תיאטרונטו: אבא אחר. מדיטק: סיפורי אלף לילה ולילה, הקץ של העץ, דון קישוט (זוכה הצגת השנה לילדים 2022) ועוד. תיאטרון השעה: ביקור מולדת. תיאטרון מופע: אולי פיל. תיאטרון ארצי לילדים ונוער: גרטה (זוכת הצגת השנה לילדים 2021), הקיץ שלי, צ'רלי צ'אפלין, תמונה של מדינה. תיאטרון גושן עם להקת המחול ענבל: חלום יעקב, הכל פתוח (שירי נעמי שמר). סמינר הקיבוצים: בית מטבחיים 5, ווייצק, הומאז', פולאריד, שמונה וחצי. תמונע: המחברת הגדולה. פסטיבל עכו: 25 (זוכת ההצגה המצטיינת). בצוותא: הרדופים. פסטיבל ישראל: DIStanz דימונה: שלג ויער.

עומר זימרי תנועה

בוגר ביה"ס הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי. שחקן, כוריאוגרף, במאי ומורה לתיאטרון בבתי הספר למשחק המובילים בארץ. בין עבודותיו בימוי לסאלח שבאתי פלאשדאנס ועוד.. וכוריאוגרף למחזות זמר רבים ביניהם: בילי שוורץ- היירספרי- אנני ועוד. מתמחה בתחום תיאטרון המחול והמיוזקל

ומעביר סדנאות בסגנון המיוזיקל וג'אז. כשחקן בקאמרי: כנר על הגג, קזבלן וחשמלית ושמה תשוקה. הספרייה: איש חסיד היה, גברתי הנאוה, מרוב אהבה, סינדרלה, סיפור הפרברים, שיקאגו, שיער, , פיפן, קברט, Cats. בית ליסין: אחים בדם. יצר כוראוגרפיה למחזות זמר, מופעי ילדים וערבי זמר רבים. בין ההפקות, בתיאטרון הספרייה: גריז, מאמי, הלהקה, שני קונילמל. בידישפיל: רביזור. צוותא: אמא־מה. בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: ללכת עד הסוף.

רותי גפן עוזרת במאית

בוגרת לימודי תרפיה באור צבע וצליל במכון וינגייט שימשה כמנהלת הצגה בקאמרי כ 19 שנים בין ההצגות: חברות הכי טובות, ליזיסטארטה, עוץ לי גוץ לי, גורודיש, דבר מצחיק קרה. רותי גפן הייתה חלק מצוות הקמת תיאטרון הרצליה יחד עם אופירה הניג. משנת 2011 שימשה כעוזרת במאי בהפקות רבות הקאמרי, הבימה, בית לסיין, תיאטרון באר שבע, החאן ותיאטרון חיפה, בהן: זורבה היווני, נוף לים, השיעור, היה שלום מר האפמן, הבית הנקי. בנוסף: שפית, תרפיסטית באור צבע וצליל, ובוגרת בית הספר לרפואה משלימה בהנהלת פרופסור קרסו.

משתתפים דביר בנדק ריימונד

שחקן קולנוע, טלוויזיה ותיאטרון, קומיקאי ומנחה טלוויזיה ישראלי. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב 1997. בסיום לימודיו החל לעבוד במועדון צוותא כשחקן, פועל במה, תאורן ולבסוף גם כמנהל טכני. משחק בתיאטרון, בקאמרי: שיגעון באופרה עם תיאטרון חיפה, לא לריב, כל הדברים הטובים עם תיאטרון אלעד. בפסטיבל עכו: מחכים לגודו, התבוננות, גבר אישה מילים (לצד אשתו עירית נתן בנדק, על משחקם בהצגה זו זכו בפרס על עבודת משחק). בפסטיבל תיאטרון קצר בצוותא: הוא 4 על 4, מחזה לילה, שטחים ופרידות, המאחר, חתכת

לימון. בצוותא: ג'ונגול, פחד קהל, צפירה, מלחמה אופרת רוק. באנסמבל הרצליה: גוד. בתיאטרון אורות: אני עם אשתך גמרת. בתמונע: משחקי חברה, רביזור. בחיפה: המכוער, שלוש מסיבות, המקום ממנו באתי, גלנגרי גלן רוס. בגשר: רביזור, דון ז'ואן, הארווי. גילם את שרק במחזמר שרק. בהבימה: הדיבוק – בין שני עולמות, יליוס קיסר, כריש פטיש, לב טוב, קדיש לנעמי, טנגו, בגדי המלך, חודש בכפר, מבקר המדינה 2005, פיורורים, הנהג של מיס דייזי. בקולנוע: זמן אוויר, אסקימו לימון: החגיגה נמשכת, חמש דקות בהליכה, מרס תורכי, מתנה משמיים, סימה וקנין מכשפה, ילדים טובים, איזה מקום נפלא, משעולים, אסקימוסים בגליל, אנטארקטיקה, עוד אני הולך, סיפור גדול (מועמדות לפרס אופיר כשחקן משנה), רגליים קרות, יום הולדת, כלת הים, מאיה, רביד, הפיגוע, מי מפחד מהזאב הרע, ארץ פצועה (עליו היה מועמד לפרס אופיר בקטגוריית שחקן המשנה), איביזה, ברש, הכל שבור ורוקד, המוסד. בטלוויזיה: מבצע סבתא, שאול, הרצועה, מיי פירסט סוני, צימרים, הנפילים, זומזום, החיים זה לא הכול, 24/7, גם להם מגיע, מקום לדאגה, חקירה פנימית, פאפאדיזי, כוונות טובות, שירות חדרים, קוויקי, המשרד (זכה בפרס השחקן הטוב ביותר בסדרה קומית), טקסי דרייבר, סברי מרנן, המופע של רד ודביר, הנחה את תוכנית הבידור הכל הולך, סדרת הדוקו החיים על פי דביר, משפחה בהנפקה, זמר במסכה, שב"ס. כמו כן מדבב בסרטי אנימציה רבים. ב-2008 קיבל את פרס שחקן המשנה ע"ש שמוליק סגל מטעם תיאטרון הבימה; זכה ב"פרס השחקן לדרמות טלוויזיוניות" בפסטיבל סיאול על משחקו בסרט הסטודנטים של אייל

אסרף החונך. במשך חמש שנים, עד אוקטובר 2012 כיהן בנדק כיו"ר הוועד המנהל של שח"ם – ארגון השחקנים בישראל. חבר מועצת התרבות והאומנות של משרד התרבות ויו"ר מדור תיאטרון. יו"ר עמותת make a wish בישראל מזה 5 שנים.

דן שפירא צ'ארלי

בוגר החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת ת"א. בוגר הקונסרבטוריון הישראלי למוסיקה קלאסית. שרת בלהקת חיל האוויר. משחק בתיאטרון, בקאמרי: הבדלה, זוהר, רומיאו ויוליה, קומדיה של טעויות, פאנק רוק, פרוסט/ ניקסון, הכיתה שלנו, שיער, הזאבים, אויב הציבור את המחזה עיבד ותרגם ביחד עם יונתן אסתרקין), ציד המכשפות, מעשייה מגונה, אוליאנה, תיקון, לילה בפריז, כימים אחדים. הבימה: האם יש מקקים בישראל?. בית ליסין: נערי ההיסטוריה, אקווס, מייק ברנט. תמונע: אפשר לעשות עם זה משהו. תיאטרון נוצר: אדיפוס. תיאטרון יפו: על הסף קולנוע: מרכבה ירוקה, תיאום כוונות, מיומנו של צלם חתונות. טלוויזיה: מה שנחוץ לרווק, הנפילים, עספור, סימני שאלה, הצרות שלי עם נשים, אלביס רזנטל והאישה המסתורית, גולסטאר 1, מסודרים 2, המדרשה, זאת וזאתי סלפי ירושלים, דף הרמב"ם היומי, זאת וזאתי, שאלת הרב הראשי (ערוך 20). זוכה מלגת קרן תרבות אמריקה ישראל 2005-2006, זוכה פרס השחקן המבטיח בתיאטרון על ההצגה אקווס 2009

ירדן ניקפהמה ג'ני

בוגרת בית ספר לאומנויות הבמה של סמינר הקיבוצים. משחק בתיאטרון, בקאמרי: לא לריב, לילה בפריז, החיים הם קברט, פיקוח נפש, בואו נפתח את זה, עוץ לי גוץ לי, שני אנשים בלילה. בית ליסין: אנשים מקומות ודברים. חג המחזמר: טראסק. הפקה של בורדל טוטאל: טוטאל בלונד.

הלנה ירלובה ד"ר ברונר

ילידת בריה"מ. סיימה את לימודיה במכון הגבוה למשחק של התיאטרון האמנותי המוסקבאי. שיחקה בתיאטרון סוברמניק. עם עלייתה ארצה ב-1993 הצטרפה לתיאטרון יידישפיל. במקביל אחת המייסדות בתיאטרון מלינקי ואף שיחקה בהצגות השד האחרון, חזרה גנרלית, אי העיזים. שיחקה בדון קישוט, שהשתלב במיזם בינלאומי של התיאטרון הגרמני "בוכום שאושפיל האוס". משחק בתיאטרון, בקאמרי: זה הים הגדול, היה או לא היה, אריסטוקרטים, ריצ'רד השני, ריצ'רד השלישי, איש קטן מה עכשיו, איבנוב, אלקטרה, אופרה בגרוש, עמודי החברה, מפיסטו, שליחותו של הממונה על יחסי אנוש, אל נקמות, הריון, לילה בפריז, וניה, מותו של סוכן, פיקוח נפש. חיפה: אנשים קשים. בית ליסין: הים הכחול העמוק. קולנוע: קדמה (הוצג לראשונה ב-2003 בפסטיבל קאן), חלומו של הנרי, חמש שעות מפריז (זוכה פרס ראשון בפסטיבל חיפה), עשו. כל מה שאני יכולה. טלוויזיה: המשד, תא גורדין, בתולות, הבאר, שעת אפס, בחירתה של ניצה פרסים: פרס ע"ש אברהם בן יוסף להצגה זה הים הגדול, פרס שחקנית השנה בטקס פרסי התיאטרון

אבי טרמין עו"ד מוניי, דייב האח, שוטר, ד"ר מרסטון

שירת בלהקה צבאית. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. משחק בתיאטרון, בקאמרי: תפילה, ראש משוגע, מבקר המדינה, דבר מצחיק קרה, תיקון חצות, חפץ, אטום, קרום, אשכבה, עוץ לי גוץ לי, קוויאר ועדשים, השמיים הם הגבול, האב, מותו של סוכן, כנר על הגג, ינטל, זהב טורקי, קומדיה של טעויות, אורזי מזוודות, קיזוז, כולם רוצים לחיות, אנה, מצחיקונת, פשוט לאהוב, מהומה רבה על לא דבר, השיבה, כימים אחדים, אדיפוס. החאן: הדיבוק. הבימה: אהבתו הראשונה של המורה לטבע, המלך מתיא הראשון. פסטיבל עכו: בילי בול הגדול, יצחק הבכיון, הימים הנוראים לבועז. טלוויזיה: איצ'ה, מבקר המדינה, זמזום, עספור. הופיע בתוכנית מערכונים עם אלי יצפאן.

נעם ברט לוסקי, בטי המלצרית, אייריס הזונה

בוגרת יורם לוינשטיין. משחק בתיאטרון, בקאמרי: השיבה, כימים אחדים, פיטר פן. "פסטיבל מקור" בתיאטרון חיפה: חזירי בר. מדיטק: הכינה נחמה (הצגת יחיד). השתתפה בערב לזכרו של אהוד מנור בשיתוף התזמורת הפילהרמונית. פסטיבל בינ"ל של הצגות קהילתיות בצ'כיה: מבעד למראה. במסגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: קרום, כטוב בעיניכם, מפגש חטוף, יאקיש ופופצ'ה. זוכה במלגות: תחרות שירי משוררים לזכרו של מאיר דביר, תחרות מחזות לזכרה של עדי שקד, תחרות מונולוגים ישראלים לזכרה של אהלה לוי

Crew and Cast

By Dan Gordon

Based on the MGM motion picture

Story by Barry Morrow,

Screenplay by Ronald Bass and Barry Morrow Produced by special arrangement with
MGM ON STAGE

Based on the MGM motion picture Story by Barry Morrow, Screenplay by Ronald
Bass and Barry Morrow Produced by special arrangement with MGM ON STAGE

Translated by Shlomi Moskovitz

Set Shani Tur

Set ass. Noga Peter Gal

Costumes Orna Behrendt Shimony Original Music Daniel Salomon Lighting Matan
Preminger

Movement Omer Zimri

Director ass. Ruth Geffen

Producer Adi Polyak

Cast:

Dan Shapira Charlie Babbitt

Dvir Bendek Raymond Babbitt Yarden Nikfahama Jenny

Elena Yaralova Dr. Bruener

Avi Termin Cop, Dr. Marston, Mr. Mooney Noam Bart Iris, Lucy, Betty

Extras Yonatan Dahan, Or Shmaryahu

Technical Crew

Stage Manager Halit Ziv-Hadas-Peeri, Asaf Fridman

Technical Manager Shahar Melina Lighting Operator Sagi Halva

Sound Naor Izsa'k

Wardrobe Roni Confino, Sandra prostebii Props Alina Reznik, Ruth Levy Makeup The
Entire Dept.

First Performance 30.06.2023 Length 1 Hour and 40 Minutes

ABOUT THE PLAY:

A touching comedy, based on the Oscar-winning film.

Charlie's father died and all Charlie inherited was a used car.

Much to his surprise, Charlie discovers that he has an older brother named Raymond who is on the autism spectrum, and that his father left all his money to the institution where Raymond lives. Charlie, who desperately needs money to save his business from bankruptcy, decides to kidnap Raymond in hopes to obtain the inheritance.

The two brothers embark on an eventful journey, during which they truly get to know one another.

A moving and funny story about everyone's special needs.

הקאמרי

הקאמרי דור חדש

קבוצת הצעירים של התיאטרון הקאמרי. חממה מקצועית ליוצרים/ות ושחקנים/ות צעירים/ות. התיאטרון הקאמרי פרסם קול קורא בחיפוש אחר קולות חדשים ומבטיחים, ואחרי אודישנים רבים נבחרו תשעה שחקנים ושחקניות צעירים לאנסמבל. אליהם מצטרפים יוצרים צעירים מתחום הבימוי, הכתיבה, עיצוב התפאורה והתלבבושות, התאורה, הויזואל והמוזיקה; שזוכים לליווי מקצועי צמוד מיוצרים מובילים.

מנהל קבוצת הצעירים: עמית אפטה

שחקני הקבוצה: תם גל, חן גרטי, דור הררי, תום חודורוב, אוריה יבלונבסקי, רוני נתנאל, מאיה קורן, יעלי רוזנבליט.

בין יוצרי הקבוצה: אלה ניקוליבסקי, עמית לוי, מוריה זרחיה, שירן לוי, אלכס קוכמן, נטע אמיתי, אלון גלזינגר, תומר יפרח, יאיר שפירא, ירון אדלשטיין, מתן גורן, גל סבו, ניתאי שלם, סיון פרסלר, מתן פרמינגר.

רפרטואר הקבוצה:

רינגו מאת ירון אדלשטיין, בימוי עמית אפטה שלום לך ארץ מאת מוריה זרחיה ובימויה טרמפולינה מאת מתן גורן, בימוי אלה ניקוליבסקי

תודה מיוחדת לתורמים לקבוצת הצעירים:

CHLECK FAMILY FOUNDATION

דיתי ואלכס לנדסברג

יגאל אהובי

התיאטרון הקאמרי נוסד בשנת 1944 על ידי יוסף וימימה מילוא, רוזה ליכטנשטיין, אברהם בן-יוסף

ובתיה לנצט. ב-1971 הפך לתיאטרון העירוני של תל-אביב. בראש התיאטרון מועצת נאמנות הכוללת נציגי ציבור, אנשי רוח ואמני תיאטרון. להקת שחקני התיאטרון מונה כ-60 שחקניות ושחקנים ממיטב אמני הבמה בישראל והצגותיו מבוימות ע"י במאים

ידועי שם מישראל ומחוצה לה. הקאמרי מציג כ-6 אולמות: קאמרי 1, 2, 3, 4, קפה תיאטרון, וקאמרי 5 ע"ש סיירוס ומירטל קאצן אולם חזרות והופעות המכיל כ-200 מקומות). על במות אלו עולות כעשר הפקות חדשות מדי שנה, בפני קהל מגוון הכולל כ-40,000 מנויים

וכ-1,100,000 צופים בארץ ובחו"ל. התיאטרון הקאמרי נתמך ע"י עיריית תל-אביב-יפו, וע"י משרד התרבות והספורט - מינהל התרבות. הקאמרי החדש נבנה על ידי מפעל הפיס בשיתוף עיריית תל-אביב-יפו.

(לפי סדר הא"ב)

תום אבני

מתן און ימי

אלעד אטרקצ'י

נדב אסולין

רות אסרסאי

מורן ארביב גנס

עופרי ביטרמן

זויד בילנקה

דביר בנדק

אסנת בן יהודה

שמחה ברבירו

רמי ברוך

ישי גולן

נטע גרטי

איה גרניט-שבא

נוי הלפרין

אביגיל הררי

טל וייס

שמואל וילוז'ני

מרים זוהר

יצחק חזקיה

אבי טרמין

הלנה ירלובה

מוטי כץ

יואב לוי
כינרת לימוני
מיה לנדסמן
ערן מור
קרן מור
דנה מיינרט
דודו ניב
נדב נייטס
ירדן ניקפהמה
מיכה סלקטר
אלון סנדלר
מיכל עוזיאל
שרה פון שוורצה
אנסטסיה פיין
אסתי קוסוביצקי
אודיה קורן
עירית קפלן
דרור קרן
שני שאולי
אנדריאה שוורץ
אולה שור-סלקטר
אוהד שחר
נעמה שטרית
שהם שיינר
גלעד שמואלי

דן שפירא

עמוס תמם

הקאמרי דור חדש

קבוצת הצעירים של הקאמרי

(לפי סדר הא"ב)

תם גל

חן גרטי

דור הררי

תום חודורוב

אוריה יבלונבסקי

רוני נתנאל

מאיה קורן

יעלי רוזנבליט

האכסדרה ע"ש ליזיקה, עמי וטדי שגיא

באכסדרה: פינת פסנתר לקידום פסנתרנים צעירים, קופות התיאטרון,

מכירת ספרים ותוכניות, אוזניות לכבדי שמיעה, קבלות פנים ומפגשים אמנותיים

נשיאת כבוד ראשונה

לאה רבין ז"ל (1993-2000)

יו"ר האגודה

מיכל פורר

מייסדת ויו"ר בשנים

1993-2003

אתי כספי

יו"ר בשנים 2003-2019

ליאורה עופר

מנהלת האגודה

קרן ארזי אורנים

עמיתי כבוד

אונגר יעל ורמי

אנג'ל ענת ואודי

ארקין דוריס ומורי

דותן ורדה ובוטז

וולך שרון

זאכר אילנה וראובן

ליזיקה, עמי וטדי שגיא

לנדסברג דיתי ואלכס

לנדסברג יובל

לנדסמן גלית ויוסי

נוסבאום יהודית ורמי

נוסבאום מיכל

עופר ליאורה

עידן רחל ועודד

פורר מיכל ודוד

רודיך נעמי

רייכר דפנה ושי

רכבי מיכל ויובל

שפר נעמה ויגאל

שרצקי מדי ואיזי

Baer Julius

עמיתים

אבידן בריר ברוריה

אבן עזרא קובי

אור תיאודור

אורבך הלוי אדריכלים

אורבך רותי

אורן שרי ותנחום

אורנה וד"ר חיים ואורנה פרלוק

אילין שרה

אימבר ברוריה ויהושוע

אלון מירי ואבי

אללוף שרה

אלקון אסתי ואליעזר

אלקון עידית

אלרואי רונית ואלי

אלשיך נעמי

אסיא נעמי ודויד

אסף רותי ואברהם

אראל אסנת ועמי

באום רינה וגדעון

באומן ניצה וישראל

בירן גינה ודני

בלום ליאורה ומאיר

בן דהן ורד

בנין ישראלה ורם

בר אור רותי ושמואל

בר שלמה

ברנשטיין נתן

ברץ בנימין ויעל

ברק נאווה וזינגר שלום

ברקת אורנה

ברקת חנוך

גבריאלי עדנה

גוט קרן ועזי

גוטמן גלית ואהובי יגאל

גולדברג מירלה ושמעון

גולדשטיין קרן

גורשנטיין רות

גיבלי אלישבע

גייגר שרה ומיכה

גילרמן ג'נס ודני

גלאון חוה

ד"ר סימה אופיר ופרופ'

אבינועם אופיר

דוד גבריאלה

דזנרשטיין שלומית ושמואל

דנקר אורלי ונוחי

דרגנר ורד ואברי

הומינר נעמי ואהוד

הלפר הילה ואמנון

המבורגר אילנה ויאיר

המבורגר חנה וגדעון

הרטמן ואלקס אסתי

הרי רחל ואלי

וולף נורית ודוד

ורטהיים דרורית

זרניצקי יוסי

חברוני צבילינגר מירה ונתן

חודורוב עופר ופארה

טולידאנו נירה

טוקטלי עדנה ודן

טיסונה נעמי ושלמה

טלמור ציפי

טמיר ענת

טמיר רותי ודורון

יוניוב אורן

ילנה ופרופ' סימון ליצין

יפה מיכל ודובי

כהן אהרון ורותי

כהן הילה ודורון

כהן זוסמן מאיר

כהן פיני ופנינית

כזיהינוף רינת ומוטי

כספי אתי ורם

כרמון ציפה ואריק

לאופר מרים

לדנר חיה ורובי

לובצקי תקוה וצבי

לוטן רחל ושאול

לוקץ יסמין

ליאון מלכה ואמנון

לנדאו ליאורה

לנדאו ציפי ויגאל

מדנס שוקי

מטלון מוריאל

מטלון רותי וניסו

מיתר צביה

מנור נורית ויואב

סאמט ורדה וחיים

סגול טובה וסמי

סגול לינדה ויצחק

סגל מרשה ומיכאל

סוארי עדיה ויצחק

סידס אסתי ודני

סיטון נורית ויאשה

סלונים תמי ואורי

סלע יהודית

סלע שרה

עזיאל איתן

עליזה ופרופסור אריאל יפו

פדני ענת ובני

פדרמן יסמין ורן

פולט איתן

פורר איריס וניצן

פיינר רבקה ורוני
פליישר יפעת ועמירם
פרי נאווה
פרנקל ענת ושמואל
פרשקר דליה
קדוש אילנה ומאיר
קונדה ציפי ואפרים
קוק תדי והלגה
קני אתי ומיקי
קצין יהודית ורוני
קריב אסי
קריב נילי
קרמר דורית ושלמה
ראובני אורלי ומשה
רבינוביץ רונית ואשר
רהב רני והילה
רוגובין נעמי וקובי
רוה תמי ויהודה
רוטלוי נלי ויאירי
רוטנברג דליה ופנחס
רויטמן ריטה ונחום
רויכס חדוה ושי
רמון איבון וג'רי
שביט חסיה
שביט יעל ושבתי

שבס שמעון

שוחט תמר ויורם

שטיאט אילנה וגדעון

שטיר ישראלה ואבי

שטרייט לינדה ואלי

שטרנברג ליאורה ומנחם

שיף אנה ודובי

שלדוב מלכה ואדם

שעשוע חסון רינה

שפיר נבון מירי

שקד שושנה

שקלים פנינה והרצל

שרה וד"ר יעקב גולן

שרון רותי

שרם יוכי ואיציק

שרף רותי ואהרון

תאומים עירית ומושיק

תומרס זיוה ואהרון

מועצת הנאמנות

חולדאי רון – יו"ר

מינקה ליאורה -

יו"ר הועד המנהל

אפרת – צרפתי מיכל

גריפל ערן

ד"ר טובית שלומי

ד"ר ישראל פלג

זואק נחמה

הנדלס משה

וינטר איסי

וישינסקי שלמה

עו"ד סיגל אטרקצ'י

עו"ד רון סמוראי

פון שוורצה שרה

פרופ' גיל פייר

צוקרמן יואב

רו"ח שיף ראובן

חיטל בן אשר - פרץ

רכבי מיכל

—

הועד המנהל

מינקה ליאורה - יו"ר

ד"ר טובית שלומי

פרופ' פייר גיל

צוקרמן יואב

רו"ח שיף ראובן - יו"ר ועדת

כספים וכח אדם

חיטל בן אשר - פרץ

רכבי מיכל

–

ועדת הביקורת

בנצי דל - יו"ר

רו"ח רון ארנר

עו"ד, רו"ח רויטל בן נתן

איתי סראג'

נחמה דואק

–

יגאל וינשטיין ז"ל -

יו"ר כבוד של הוועד המנהל

כיהן בתפקיד יו"ר הוועד המנהל

בשנים 1984-2014

–

מנכ"לית - יפעת צחי קיראל

מנהל אמנותי - גלעד קמחי

משנה למנכ"ל וסמנכ"ל כספים ומנהל - חביבה הדר

סמנכ"לית שיווק ופיתוח עסקי - ענת ארדיטי

מנהל המחלקה האמנותית - עמית אפטה

מנהלת שיווק חוץ - ענת נתנזון

מנהלת הפקות - עדי פולק

במאי הבית - עירד רובינשטיין

דרמטורג התיאטרון - גור קורן, קרן חובב

דוברות ויחסי ציבור - מינה סימן-טוב

עוזרת מנכ"לית - הדס בלאס, מירי אלגרבל

ע' למנהלת השיווק - גיל חיון

מנהלת אירועים - אנדריאה שוורץ

מנהל תפעול - שי טיאנו

מפיק ראשי - אבי גז

מפיק בפועל - חיים סלע

מנהל ייצור - אמיר עבודי

מרכזת המחלקה הדרמטורגית - ורדית שלפי

רכזת דיגיטל - שירז צ'וקלו

יעוץ משפטי - עו"ד אייל יפה, משרד עו"ד צבי יפה

מנהל "הקאמרי ACADEMY" - אוהד ובר

מח' הנהלת חשבונות - אלינה אבקומוב, גלינה

לרמן, טניה פרצון, סאשה גלדקי

מח' שכר - לימור רוטשילד, סופי וייס

מחלקת מנויים מכירות וקופה ע"ש שולה הגרי

מכירות, מוקד, טלמרקטינג, מחלקת סדרנים

מנהלת - עדי בארי

מחלקת שרות לקוחות - אור מגלד, איתמר עטיה,

יובל ונינו, יונתן ון דייק, ליאור אורמן, מאיה פרסטר,

מירב שטרן, מרינה סלבין, נבו קנת, נעה קפלן, נעם

ברוך, סתיו בוחניק, סתיו ברנר, עידו פטריץ, קארין

צ'וקו, שגיא קרישר, שי סקוט, שיר ראובן, תומר ארב

מחלקת מכירות - אוריאל טל, הראל סעיד, מירי

סבן, נחמה אפשטיין, רינת מור יוסף, שלי לי כתר

מנהלת מחלקת ועדים - דניאל ברנמן פליישמן

מחלקת טלמרקטינג - מנהלת - עינת כהן
אילנה הדר, ברכה שם טוב, גלית קטן, נילי רוסו,
עדה אריאלי, עינת כהן, שולמית זוארץ, שלומית
לבנון אלישע, שני מורן
המחלקה החינוכית - מנהלת - אורטל מרציאנו
רכזת תפעול - יובל לאופר ישראלי
מנהל מחלקת סדרנים - להב נוח
מנהלי אולם - דניאל יבין, הדס הורוביץ, זהר מהלב,
זוהר קרמן, ליהי ריטנר, מאי דובינסקי, מור ברגמן,
מיה אלדר קטן
מח' פיאות ואיפור ע"ש מליקה שכטר
אחראית מחלקת איפור ופאות ומאפרת -
מיכל שביט-טל . תפירת פאות - אירנה סגל,
מרינה נודל, נטשה אוסמולבסקי
מח' אביזרים - מנהלת - אורלי שנברגר
טל וייס, נועה דותן, סוניה גורקין, סשה חכן, מאיה
בבילה
מתפרה - מנהלת - הדס אבנרי
אביב רון, סבטלנה גוסייב, עפרה טל
נגריה ומסגריה - מנהל - גיל ורטהיימר
נגרים - אורי כהן, תרזה אברהמי
מנהלי הצגות - אסף פרידמן, הילה כהן, הלית זיו-
הדס-פארי, כנען אליאל, נילי בארי, עידו שנון, קארין
סיגל, שרה לבקוביץ
הארכיון ע"ש גרשון פלוטקין

ספרית המחזות ע"ש זאב רייכל מנהל - יורם אמיר

מרכזיה - פאבל קרקוז, שי רפאל, רחל בלשנו

המחלקה הטכנית - מנהל - אבי אינברם

מנהלי במה - אילון מעודד, יוסי כוכבי, יוסי ברכה, עידן

תמנו, רונן שלו, שי לויאן, שחר מלינה, ששון סגרון

צוגים, תכנות והפעלה - דרור שאשא, יוסי סידי

מחלקות תאורה, סאונד ווידאו

מנהל - אהרון נחום

מחלקת תאורה - און כהן, איגור סימננקו, איליה גמבורג,

איליה דיין, אלון בר, אסף גלבר, דני רז, חי אטמזגי, יואב

גינדי, יוסי הררי, טומי עוז עמי, סילביו מאירסון, שגיא חלבה

מחלקת סאונד - מנהל - אייל רייכשטט

אבי אזרייב, איתמר בן זכאי, אלון בלום, אלירן

ביקובסקי, אסף בר, גיזם אוזמיר, טומי שמיר, טניה

נריגינה, ישי חממי, ליזה קורול, נאור איז'ק, עמית

פורז, רדי סיוון, שם בראשי, עידן מאיר, רוקי ביבס

מחלקת וידאו - אחראי - אבשלום אביעוז

אבשלום דוד, אורטל ששון, עילי חלד, קסם ויינברג

מח' אביזרים והלבשה - מנהלת - רקפת יחיאל

אורית דנון, אלה באום, אלינה רזניקוב, גסיקה

קוסניאר, דיאל קלעי, דניאל קנטרוביץ, יערה חלבה,

ליאה אלבז, מיה לוי, מירב בשארי, מרצ'ין אולישיוק,

נועם שלכטר, סנדרה פרוסטבי, עמית עובדיה, רוני

קונפינו, רותי לוי, ריה לידר, שרה כהן, תמר גולן

קרן ליאור תרבות ואמנות לחיילי צה"ל

מנהלת הקרן - מירי מרקוביץ

ועדת ההיגוי – יו"ר אבי נאור

חברי הועדה: אבי אנג'ל, אפרת אברהם-ליבנה, יפעת

צחי קיראל, שלמה ושינסקי, יעל חולדאי, נעם סמל,

זיוה פתיר, אלעזר שטרן, עירית תאומים.

קרן יונה אתינגר והווארד גילמן למחזאות מקורית

מנהלת הקרן - שרון וולך

אנסמבל עיתים (ע"ר)

מייסדת - רנה ירושלמי, כלת פרס ישראל, מנהל

אמנותי - צבי סהר, מנהלת אדמיניסטרטיבית - איילת

דרור, יו"ר ועד העמותה - עו"ד טליה יצחקי, רו"ח

- חיים וורמברנ

מידע

מחלקת מנויים:

טל. 03-6060900 | פקס: 03-6918171

בשעות 08:30-21:00, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00

קופה: 03-6060960 (ישיר ובכרטיס אשראי).

בימי א'-ה' 08:30-20:30, בימי ו' וערבי חג 08:30-13:00,

ו' ומוצ"ש שעה לפני תחילת ההצגה (הזמנת כרטיסים במכירה מוקדמת עד שעה 19:00 בלבד)

מחלקת מכירות (קבוצות ועדי עובדים):

03-6060903/4/5/6

המחלקה החינוכית: 03-6061969

אגודת עמיתי הקאמרי: 03-6061910

כתובת הקאמרי באינטרנט: cameri.co.il

המחלקה לוועדים: 03-6061960 , 03-6060926

מנויים נכבדים, בכל פניה יש לציין את מספר המנוי. הכרטיסים נשלחים לטלפון הנייד. אם החלטתם לבטל הזמנתכם נא עשו זאת עד 48 שעות לפני ההצגה, אחרת נאלץ לחייב את כרטיס המנוי. כדי להימנע מעמידה בתור אנו ממליצים להוציא את הכרטיסים מראש. שימו לב לאולם שבו מתקיימת ההצגה. שימו לב! לאחר תחילת ההצגה יופנו המאחרים ליציע בלבד.

בהצגות בקאמרי 3 ובקאמרי 4 למאחרים לא תותר הכניסה, מכיוון שאין יציע למאחרים.

לרכישת כרטיסים:

03-6060900, 1-700-707-990, 03-6060960

באמצעות כרטיס אשראי, ניתן לרכוש ישירות באתר התיאטרון: cameri.co.il

ניתן לשלוח דואר אלקטרוני לכתובת:

booking@cameri.co.il ונציג השירות יחזור אליכם. לפרטים נוספים אתר הקאמרי: cameri.co.il